

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 279

Het geheim van den huurauto.

22½ Cents
45 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordigers voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

Het Geheim van de Huurauto.

HOOFDSTUK I.

Het briefje.

Het was in het begin van September, kort nadat het Londensche seizoen weder was aangevangen.

Picadilly-circus was helder verlicht, niet alleen door de straatlantaarns, maar ook door de talrijke lichten voor aan de schouwburgen, de groote café's en het Hypodrome, het beroemde circus van Londen.

Op het oogenblik werden daar specialiteiten-voorstellingen gegeven, afgewisseld met een pantomime, die veel belangstelling trokken, zooals dat meestal het geval is, bij het begin van een winterseizoen.

Aan den ingang van het Hypodrome stonden groote, kleurige plakaten, die den roem verkondigden van „The three Wi-Hu-Lings”, de beste Chineesche goochelaars van den tegenwoordigen tijd, van Jack Lipton, den „Koning der Lassowerpers”, van een befaamde Fransche koorddanseres en van eenige Amerikaansche excentriciteiten.

Het viel duidelijk te bemerken, dat de Londenaren deze soort uitspanning geruimen tijd hadden moeten missen, want het liep storm aan de loketten.

Auto's reden af en aan, de portier had geen handen genoeg om de deuren te openen, de programma-verkoopters schreeuwden, en een luid gegons van stemmen weerklonk onder de groote overkapping.

Reeds om kwart voor achten was het groote circus-
Raffles No. 279,

gebouw tot aan de nok gevuld.

In een der loges vlak tegenover het tooneel waren twee heeren gezeten, bij alle Londenaren goed bekend.

De een was Lord William Aberdeen, Vice-voorzitter van de Windsor-Club, een schatrijk philanthroop, die jaarlijks fortuinen besteedde aan allerlei liefdadige instellingen, de ander was zijn secretaris Charly Brand, een nog zeer jonge man met helder blauwe oogen en een blozend, rond gelaat.

Men wist dat Lord Aberdeen steeds in deze loge te vinden zou zijn, want hij had haar voor het geheele seizoen gehuurd.

Maar hoe verbaasd zouden al die deftig gekleede dames en heeren geweest zijn, die nu en dan tersluiks een blik naar de loge wierpen, als zij ook maar een seconde hadden kunnen vermoeden, dat achter Lord William Aberdeen zich niemand anders verschool dan de gentleman-inbreker John Raffles, de lang gezochte vijand van Hoofdinspecteur Phileas Baxter, de Groote Onbekend, op wiens hoofd nog steeds een aanzienlijk bedrag gesteld was, dat nog nooit iemand had kunnen verdienen!

En toch was het de waarheid!

Sterker nog, bij velen dier schatrijke lieden die in de aangrenzende loges gezeten waren had John Raffles

reeds een nachtelijk bezoek gebracht, waarvan de heugenis hun nog lang na dien was bijgebleven!

Maar op dit oogenblik was hij niemand anders dan Lord Aberdeen, correct gekleed, met het monocle in een zijner doordringende grijze oogen geklemd en met blasé gelaat om zich heenziende, terwijl hij nu en dan eenige woorden wisselde met zijn jongen secretaris.

De muziek zette nu een vroolijken marsch in en het programma nam een aanvang.

Vol belangstelling volgde het publiek de wonderbaarlijke toeren van de drie Chineezers, de kunsten van de Fransche koorddanseres, en vooral de verrichtingen van Jack Lipton, den Amerikaanschen cow-boy.

Lord Aberdeen schæen er het grootste belang in te stellen.

En wat de jonge, krachtig gebouwde Amerikaan met zijn donkere krullenbol deed, grensde dan ook aan het ongelooflijke.

In vollen galop door de arena rondjagend wist hij een helper op een ander paard gezeten met enkele worpen van zijn lasso onwrikbaar op zijn rijdier vast te binden.

Hij nam plaats naast den dirigent van het orkestje boven den hoofdingang, en bracht van die verheven standplaats een paard ten val, dat men in vollen galop liet voorbijrennen.

Op een afstand van veertig meter wist hij de lus van zijn lasso om een brandende kaars te werpen, zonder dat zij uitging.

Ten slotte verrichtte hij eenige toeren met den jambo, een zweep met een zeer korten steel en een slag van ossenhuid, van ruim 5 meter lengte, waarmede de ossendrijvers in Afrika, van hun zetel op de ossenkar af, het voorste span weten te bereiken.

Een geoefend man kan met deze zweepen, die in hun handen een vreeselijk wapen kunnen worden, den arm van zijn tegenstander breken als glas, zulk een kracht zit er achter den meterlangen slag van een taaie ossenhuid.

Jack Lipton sloeg er dan ook een dikken eikenhouten stok van bijna drie duim, die met de uiteinden op twee stoelen rustte, glad mee door midden.

Vervolgens liet hij zijn helper een sigaret tusschen de lippen nemen, plaatste zich op een afstand van zes meter, mikte zorgvuldig, liet de zweep door de lucht suizen — en sloeg de sigaret in tweeën.

Een daverend gejuich barstte los na dezen moeilijken toer en de jonge cowboy boog bevallig naar alle zijden.

Hij liet nog eenige andere verrassende toeren zien en daarop verdween hij, om plaats te maken voor de twee beroemde clowns.

Toen de pauze aanbrak, tikte Raffles Charly op den schouder en zeide:

— Wij zullen eens naar de kleedkamers gaan.

— Wat wil je daar doen? vroeg Charly, niet zonder eenige verwondering.

— Ik wil Jack Lipton even de hand gaan drukken! Ik ken hem nog van vroeger — in Amerika heb ik eens kennis met hem gemaakt.

— Toch niet als Lord William Aberdeen?

— Neen, dat niet, Charly! zeide Raffles glimlachend. Ik reisde toen onder een anderen naam en ook onder een ander uiterlijk! Ik was toen in de gelegenheid, hem een grooten dienst te bewijzen — een van die diensten, welke een man van eer nooit zal vergeten — en een man van eer was Jack Lipton, al was hij honderdmaal slechts een eenvoudige cow-boy. Ik redde hem het leven en wij sloten vriendschap. Maar ofschoon ik zijn naam kende, zoo leerde hij den mijnen toch nooit kennen, en hij vroeg er ook niet naar, eenvoudig omdat ik hem dit verzocht had. Wij gaven elkander echter een klein voorwerp, waaraan wij elkander steeds weer zouden herkennen, onder welke omstandigheden ook en in welk werelddeel wij elkander ook zouden ontmoeten! Als je geheugen je niet in den steek laat, dan moet je je herinneren, dat hij ons omstreeks anderhalf jaar geleden van zeer groot nut is geweest bij het avontuur met de brilslang, de zaak van de Worgers! Dat zul je toch nog wel weten?

— Stel je voor, dat ik dat vergeten was? riep Charly uit. Het was een van de vreeselijkste avonturen, die we beleefd hadden, misschien met uitzondering van de Gouden Spin. Dus je loopt in het geheel geen gevaar, dat je nu naar hem toegaat?

— In het minst niet! Hij kent nog steeds mijn naam niet, maar zelfs al zou hij dien kennen, dan zou hij zich liever de tong afbijten dan mij te verraden — veronderstel, dat hij wist, wie ik werkelijk ben! En laat ons nu gaan, anders is het zoo druk daarachter! Het groote ballet moet nog komen, en daar doet een groot personeel aan mee.

De beide vrienden stonden op en verlieten de loge.

Zij daalden de breede marmeren trap af, die met

een wijnrooden looper belegd was, en verlieten het gebouw, om zich naar den artisten-ingang te begeven.

Lang niet iedereen had daar toegang, maar de naam van Lord William Aberdeen was te zeer bekend, dan dat de portier, die in zijn kleine loge boven aan een trapje de wacht hield, hem en zijn metgezel den toegang zou hebben ontzegd.

Raffles behoefde slechts zijn eigen naam te noemen en dien van Jack Lipton en dadelijk liet men hem toe, tot het allerheiligste.

De beide mannen volgden een vrij donkere en smalle gang, die uitliep op den achterkant van het groote tooneel.

Daar strekte zich een dwarsgang uit aan de linkerzijde, waarvan de meeste kleedkamers voor de beroemde artisten gelegen waren.

Die van de mindere goden bevonden zich aan weerszijden naast het tooneel en op een hooger gelegen verdieping.

De beide vrienden hadden de kleedkamer van Jack Lipton spoedig bereikt en zij troffen den jongen cowboy aan, terwijl hij reeds bezig was zijn boord weder aan te doen.

Lipton keek aanvankelijk eenigszins vreemd op, toen hij de beide vreemdelingen in hun deftig avondtoilet zag binnentreden, maar een paar zachte, fluisterende woorden van Raffles, deden zijn gelaat eensklaps verhelderen, en toen de Groote Onbekende een zilveren dollar uit zijn zak nam, waarop een paar teekens gekrast waren en het geldstuk glimlachend aan den jongen cowboy liet zien, stak deze hem met een gul gebaar de hand toe en het duurde niet lang of de beide mannen waren in een levendig gesprek verdiept, waarin Charly zich slechts nu en dan mengde.

Na een gesprek, dat ongeveer een kwartier duurde, verwijderden de beide vrienden zich, maar niet dan nadat Raffles zijn jongen vriend beloofd had, hem in zijn hotel een bezoek te komen brengen.

Er heerschte nu een groote drukte op het tooneel, waar een aantal tooneelknechts bezig waren, de decors op te zetten voor de pantomime, welke thans zou worden opgevoerd.

Niet zonder moeite baanden zij zich een weg tusschen de balletdanseressen, de acteurs en actrices, en wat daar nog meer door elkaar krioelde en bereikten smalle gang weder.

Even voor het trapje, dat omlaag naar de deur leidde, zagen zij dat deze werd opengeworpen en dat er een jonge en zeer bevallige vrouw haastig binnen kwam en het trapje opvloog.

Het was oogenschijnlijk een actrice, die zich verlaat had en bevreesd was voor een boete.

Zij sloeg nauwelijks acht op de beide heeren, maar drong hen met een ongeduldig: „Pardon!” voorbij om haar weg te vervolgen.

Ofschoon het nog vrij warm was, was de bevallige actrice reeds voorzien van een prachtige mof en deze raakte hij het langzaam loopen een weinig in de verdrukking, daar zij het kleedingstuk nonchalant in een hand hield.

Uit deze mof nu gleed een klein wit voorwerp dat op den morsigen vloer bleef liggen.

Raffles die de jonge vrouw nog even had nagekeken, zag het liggen, toen hij zich weder omwendde ten einde verder te gaan.

Hij raapte het op en zag dat het een in vieren gevouwen stukje papier was, blijkbaar uit een opschrijfboekje gescheurd.

Hij wilde de actrice naroeven, maar deze was reeds om den hoek verdwenen.

Toen deed hij een paar stappen in de richting van de dwarsgang, maar toen zijn oog als onwillekeurig viel op het stukje papier, dat hij besluiteloos in de hand hield en dat hij had opengevouwen, stond hij plotseling als aan den grond genageld stil staan.

En daarop zag Charly tot zijn verbazing, dat Raffles het briefje snel in zijn zak liet glijden.

— Kom mede, mijn jongen — wij moeten aanstonds naar huis terug!

— Blijven wij dan de pantomime niet zien?

— Neen, er zijn andere dingen te doen, die op dit oogenblik van meer belang zijn.

— Zoo eensklaps?

— Ja, het toeval springt soms zonderling met ons om!

— Staat het in verband met dat briefje?

— Je hebt het geraden!

— Mag ik weten wat het behelsde?

— Zeker! Er stonden slechts vier woorden in: „Hedenacht om twaalf uur!”

— Is dat alles? vroeg Charly verwonderd. Maar

mijn hemel — die actrice zag er bijzonder goed uit, zij zal eenvoudig een afspraakje hebben!

— Daar zou ik ook als zoodanig niets op tegen hebben, Charly, maar dat is nog niet alles!

— Wat is er dan nog meer?

— Ik heb de hand herkend van den man die dit briefje schreef!

— En van wien is die?

— Van professor Nicholson!

HOOFDSTUK II.

Madge Goddin.

Het noemen van dezen naam had op den jongen man een bijzonderen indruk gemaakt.

Hij werd beurtelings bleek en rood en stamelde iets onverstaanbaars.

Het was geen wonder dat hij getroffen was, want Raffles had hem zoeven den naam genoemd van den „Koning van de Misdaad”, van zijn doodsvijand, van den man, die door de Londensche politie als het ware vogelvrij verklaard was, nadat het aan den dag was gebracht, dat zich achter den alom geachten, beroemden professor in de natuurkunde en de chemie een verijnde booswicht verschool, het hoofd van een wijd vertakte misdadigersbende, en een uiterst gevaarlijk individu, die reeds verscheidene moorden op zijn geweten had en een aantal diefstallen en beroovingen, oplichterijen en afpersingen van allerlei aard.

Herhaaldelijk had Raffles van aangezicht tot aangezicht met dezen booswicht gestaan en fel was de strijd geweest, dien zij beiden gestreden hadden, waarbij nu eens de een, dan weer de ander het onderspit scheen te delven.

Sedert eenige weken was de ellendeling, nadat zijn ware identiteit aan het licht was gekomen, door zijn eigen misdaden uit zijn woning verdreven, daar hij daar zeker onmiddellijk gearresteerd zou zijn, nu door toedoen van Raffles zijn waren aard was ontdekt.

Sinds dien was Raffles nogmaals met hem in aansaking gekomen, maar op het laatste oogenblik was de bandiet hem weder ontsnapt.

En nu vond hij hier eensklaps weder een teeken van leven van hem, hoewel het geënzins voor hem bestemd was!

Geen wonder dat Charly ontsteld opkeek!

— Weet je wel zeker, dat het van zijn hand is? vroeg de jongeman eindelijk.

— Daarin kan ik mij niet vergissen, Charly! zeide Raffles kortaf en eenigszins ongeduldig.

— Maar wat kan dat te beteekenen hebben? ging Charly voort.

— Het beteekent in ieder geval, dat de schurk om twaalf uur vannacht met de bevallige jonge dame een samenkomst heeft.

— Kan die niet reeds gisterennacht geweest zijn?

— Dat komt mij al zeer onwaarschijnlijk voor, want dan zou zij wel niet meer met dat papiertje in haar mof rondloopen!

Tegen deze opmerking viel weinig in te brengen en daarom deed Charly er het zwijgen toe.

Hij begreep zeer wel, dat Raffles weder was aangegrepen door een van die onweerstaanbare aanvechtigen om te handelen, om zich in een avontuur te storten — en als het kon, om zijn doodsvijand voor goed onschadelijk te maken.

De beide vrienden verlieten dan ook snel den circus, en riepen een huurauto aan, die hen binnen enkele minuten naar een zeer schoone villa in de Regentstreet reed, het huis van Lord William Aberdeen.

De chauffeur werd weggezonden, en de twee mannen gingen haastig het huis binnen.

Charly begreep volkomen, wat Raffles van plan was — wanneer hij werkelijk voornemens was, in deze zaak onderzoek te doen, dan kon hij dat onmogelijk als Lord Aberdeen doen, maar dan was hij wel genoodzaakt zich in een of andere vermomming te steken, en aan vermommingen ontbrak het zeker niet in de geheime kleerinkast in de groote slaapkamer!

Toen zij daar waren en Raffles een aanvang had gemaakt met zijn verkleeding, begon Charly:

— Kan ik je niet van dienst zijn?

— Vannacht waarschijnlijk niet, mijn jongen! Het is bij dergelijke eerste onderzoekingen gewoonlijk beter als men alleen is. Later zal ik gaarne van je hulp gebruik maken — ten minste wanneer ik die schoone actrice kan achterhalen.

— Weet je haar naam?

— Neen, maar die is spoedig genoeg te ontdekken! Zij doet ongetwijfeld mee in de pantomime, die hedenavond wordt opgevoerd. Ik ga aanstonds terug naar den circus, koop mij nog een plaats, en zal dan spoedig genoeg hebben uitgevonden, wie de schoone kunstenaar is, die om twaalf uur in den nacht een samenkomst heeft met een man als Nicholson.

Zij is een opvallende verschijning, en waarschijnlijk zal de eerste de beste suppoost mij haar naam kunnen noemen.

Onder het spreken had Raffles zijn gelaat een geheele verandering doen ondergaan.

Hij had nu rossig haar, midden op den schedel gescheiden, en een knevel en puntbaard van dezelfde nuance, en dit alles was zoo voortreffelijk vervaardigd, dat zelfs het scherpste oog het bedrog niet zou hebben kunnen ontdekken.

Hij had zijn rok verwisseld tegen een anderen, een weinig minder elegant van snit, en zorgvuldig alles verwijderd, wat aan zijn persoon als lord William Aberdeen zou kunnen herinneren.

Toen hij geheel klaar was, was het half elf, en als hij zich wat haastte, zou hij zeker nog in het Hypodrome-theater kunnen terugkeeren, om het laatste gedeelte van de pantomime te zien.

Hij nam haastig afscheid van Charly, en verliet de villa weder na nog snel een revolver in zijn zak te hebben laten glijden, maar thans langs een anderen weg, dan hij er was binnengekomen, namelijk door het

park en door een kleine deur in den schier eindeloozen muur, die het park afscheidde van een stille zijstraat, waar zich ook overdag nooit iemand vertoonde, daar zij aan den tegenovergestelden kant gevormd werd door den blinden muur van een reusachtige fabriek.

In de Regentstreet waren nog auto's in overvloed te vinden en een daarvan bracht hem weder naar het circus-gebouw terug.

De bureaulist had zijn post reeds verlaten, maar door middel van een fooi slaagde Raffles er in, zich nog een plaatsje te veroveren.

Juist stond het tooneel vol met balletdanseressen en de hoofdpersonen in de pantomime, benevens een groot aantal figuranten.

Het duurde eenigen tijd voor Raffles de persoon had gevonden, die hij zocht, maar eindelijk ontdekte hij haar toch, temidden van een groepje in zeer weinig kleederen gehulde dames.

Er viel niet aan te twijfelen — het was dezelfde actrice, die in de smalle gang het eigenaardige briefje verloren had.

Hij wenkte een suppoost, die gediensig naderbij kwam en zeide op zachten toon, terwijl hij hem een geldstuk in de hand duwde:

— Luister eens, vriend! Zie je daar wel die bevalige dame in haar zeegroen toilet, met die gouden banden om den bovenarm, dat gitzwarte haar met den diadeem die bijna een half hoofd boven de anderen uitsteekt?

— O, ik weet al wie u bedoelt, dat is Madge Goddin!

— Is zij allang bij het gezelschap?

— Nauwelijks een week, mijnheer! Juist zoeking als de pantomime loopt. Zij is daar afzonderlijk voor geëngageerd, evenals alle anderen, daar op den achtergrond!

— Heeft zij een groote rol te vervullen?

— O neen, mijnheer! antwoordde de man verbaasd, zij heeft slechts een paar woorden te zeggen!

En hij voegde er met een knipoogje aan toe:

— Haar kracht zit 'm voornamelijk in haar mooie beenen en in haar prachtig haar — en dan natuurlijk ook in het onnoozele beetje goed, dat zij aan heeft.

Raffles wist nu genoeg, en achtte het niet raadzaam nog meer te vragen. Het was onwaarschijnlijk dat deze man het adres van Madge Goddin zou weten — dat zou hij wel elders moeten informeerden.

Hij wierp een blik op zijn horloge.

Het was elf uur en de pantomime naderde haar einde.

Daar de jonge actrice zich nog geheel zou moeten verkleeden en Nicholson natuurlijk zeer goed wist, wat haar bezigheden waren, kon hij het er wel voor houden, dat de plek van de afspraak niet al te ver uit de buurt was.

Eindelijk viel het scherm, en het publiek dat krachtig geapplaudisseerd had, stroomde den circus uit.

Raffles verliet kalm zijn plaats, daar hij wel wist, dat hij zich niet behoefde te overhaasten.

Hij ging in de vestiaire zijn overjas halen, stak een sigaret op, en slenterde langzaam naar den artisten-uitgang.

Dat was volstrekt niet opzienbarend, want er stonden namelijk heel wat meer heeren die blijkbaar wachtten op de uitverkorenen van hun hart.

Raffles hield zich echter een weinig afzijdig, want hoe minder hij in het oog viel, hoe beter het zou zijn.

Hij had beslag gelegd op een huurauto, en den chauffeur reeds zijn instructies gegeven.

Hij zelf had zich opgesteld in de schaduw van een zwaren boom, en wachtte daar met het geduld van een kat.

Zijn doodsvijand had nogmaals zijn weg gekruist, en hij had zich vast voorgenomen, deze gelegenheid niet te laten ontsnappen en de geheime plannen van professor Nicholson te doorgronden.

Lang zou zijn geduld niet op de proef worden gesteld, want nadat er reeds vrij wat danseresjes vertrokken waren, de meesten in gezelschap van een heer, ging de deur van den artisten-ingang nogmaals open en verleende doorgang aan Madge Goddin.

Men kon er zich niet in vergissen — het was dezelfde vorstelijke gedaante, hetzelfde prachtige, zwarte haat,

dezelfde groote, schitterende oogen en ook dezelfde kleeding.

De jonge tooneelspeelster keek even rond, en wenkte toen een huurauto.

Raffles stond te ver af om te kunnen hooren welk adres zij den chauffeur opgaf, en bovendien scheen zij te fluisteren, want de man moest zich dicht naar haar overbuigen.

Niet zoodra was zij ingestapt, of Raffles ging op zijn eigen auto toe, en zeide op zachten toon tot den chauffeur:

— Volg die auto daarginds — maar zoo onopvallend mogelijk! Een goede fooi als gij uw werk goed verricht.

Deze aanmoediging scheen voor den chauffeur voldoende te zijn.

Hij bracht zijn voertuig in beweging, hetwelk de auto van Madge Goddin volgde, als was het er met een koord aan verbonden.

De beide wagens reden door het drukste gedeelte van Londen, en eindelijk stond de voorste auto stil voor een klein, chique nachtrestaurant in Soho.

Onmiddellijk liet ook de chauffeur van Raffles de auto stil staan.

Deze stapte uit, betaalde den chauffeur vlug, en gaf hem een goede fooi.

Hij zag juist hoe de jonge vrouw toeliep op een heer met een langen avondmantel om, en den rand van zijn hoed diep in de oogen gedrukt, die dicht bij den ingang van het restaurant scheen te wachten.

De man had een geheel glad geschoren gelaat, en daar was nog niet eens veel van te zien, maar toch gevoelde Raffles als bij ingeving, dat zijn tocht tot dusverre niet tevergeefs was geweest.

Die man was professor Nicholson.

HOOFDSTUK III.

Het gat in den muur.

Raffles slenterde het nachtcafé binnen, met den hoed achter op het hoofd geschoven, als een jonge man, die meester is over zijn tijd en die zich vermaakt.

Hij zag hoe Nicholson en Madge Goddin achter in de groote, met palmen versierde vestibule stonden te praten met den oberkellner, een dikken man, met witte bakkebaarden en een volmaakt kaal hoofd.

Zwaaiend met zijn servet scheen hij het tweetal den weg te wijzen, want het volgende oogenblik bestegen zij de breede trap, die naar de eerste verdieping leidde, waar zich, naar Raffles zeer goed wist, de chambre séparée bevond.

Het was een geluk dat Raffles alle restaurants in Soho evengoed kende als zijn eigen huis.

Hij maakte dan ook geen vergissing maar ging vlug de trap op, en bereikte nog juist bijtijds de groote gang om te zien, hoe de dikke oberkellner de deur opende van een der kleine vertrekken, die bestemd waren om er afzonderlijk te soupeeren, en de bezoekers binnen liet gaan.

Een kellner, dien hij haastig had gewenkt, ging mede naar binnen teneinde de bestelling op te nemen.

Raffles slenterde met de handen in de zakken en de sigaret tusschen de lippen voorbij en prentte zich het nummer op de deur goed in het geheugen.

Het was No. 17.

Juist toen de oberkellner zich weer wilde verwijderen, keerde Raffles zich om, en riep den man terug.

— No. 16 vrij? vroeg hij, een geldstuk uit zijn vestzak nemende.

— Ja mijnheer, dat geloof ik haast wel! antwoordde de oberkellner met een diepe buiging, terwijl hij begeerig naar het geldstuk keek.

Hij opende de deur, luisterde even, en zeide toen:

— Het is tot uw dienst, mijnheer! Blijft mijnheer hier alleen?

Er lag een uitdrukking van verbazing op het gelaat

van den oberkellner toen hij deze vraag stelde en Raffles antwoordde dan ook dadelijk:

— Ik wacht hier een dame — maar het kan nog wel een half uur of een uur duren voor zij komt! Zij zal naar mijnheer Gray vragen — breng haar dan aanstonds hier.

En met deze woorden ging Raffles het vertrek binnen, teneinde de bestelling op te nemen.

— Breng mij een kop koffie, en een glas chartreuse, en laat mij dan voorloopig maar met vrede! zeide Raffles. Ik weet niet wat de dame zal willen gebruiken, die ik aanstonds hier verwacht! Haast je een beetje!

De kellner verwijderde zich, en bracht eenige oogenblikken later het bestelde.

Raffles zag dat er op zijn blad nog twee koppen koffie stonden, die zeer waarschijnlijk bestemd waren voor de bezoekers in het aangrenzende vertrek.

Hij deed de deur dicht, en nam aanstonds uit den binnenzak van zijn jas een eigenaardig gevormde boor.

Hij zocht een plek op van den scheidsmuur, omstreeks 3 voet boven den vloer gelegen, zette de boor tegen het behang en begon voorzichtig te draaien.

Hij wist dat het van groot gewicht was, dat het gat op een weinig in 't oog vallende plaats geboord werd, — en dat moest hij geheel en al van het toeval laten afhangen.

Telkens trok hij de boor weder terug, teneinde er zich van te vergewissen of het gat nu groot genoeg was.

Hoewel de tusschenmuur van steen was, ging de boor er even snel doorheen, alsof hij uit hout was opgetrokken en met niet meer geraas, dan een potlood maakt dat men al draaiend door een blad papier stoot.

Het steengruis viel in het vertrek waar hij stond, en met zijn zakdoek klopte hij het weg, zoodat het overal verstrooid werd.

Eindelijk bemerkte hij dat hij het behangspapier aan den anderen kant raakte.

Hij borg de boor weer weg, nam een potlood en draaide dit voorzichtig door het papier.

Hij ging op zijn knieën liggen en bromde tevreden in zich zelf:

— De Voorzienigheid is op mijn hand geweest! Het kon niet mooier, het gat bevindt zich juist naast een dressoir en moet in de schaduw van den zijkant van dat meubel vallen! Een paar centimeters meer rechts en ik had juist door den achterwand van het kastje geboord!

Hij verwijdde nu het gat met behulp van zijn penne-
mes, dat nu ongeveer 2 decimeter in doorsnede maat.

Hij bracht zijn oog er voor, en zag zijn doodsvijand vlak in het gelaat.

Nicholson zat aan een kleine, ronde tafel, juist onder de elektrische kroon, en Madge Goddin zat tegenover hem met den rug naar den zijwand gekeerd.

De kellner had blijkbaar zoeven de koffie binnen-
gebracht, want de beide personen roerden zwijgend in hun kopjes, en namen daarop langzaam eenige teugen.

Raffles ging op zijn knieën liggen en bracht zijn oor voor het gat.

Nog eenige oogenblikken bleef het stil, maar toen hoorde hij duidelijk de stem van Nicholson, ofschoon hij op zachten toon sprak.

— Je zult nu aan het werk moeten, meisje en eens toonen wat je kunt! begon de „Koning van de Misdadaad”. Wij hebben juist jou uitgezocht, want zonder je te vleien, mag ik wel zeggen dat je buitengewoon mooi bent! Dat is juist wat we nodig hebben! Een van mijn luitenants heeft je reeds in het kort gezegd wat je te doen had, niet waar?

Hierop kwam geen antwoord en waarschijnlijk had Madge bevestigend geknikt.

Toen klonk opnieuw de stem van Nicholson:

— Ik zal je nu meer in bijzonderheden mededeelen, waar het om gaat!

Je kent den naam van den man en dien behoef ik je dus niet te herhalen! Hij is oud, gehuwd en buitengewoon rijk! Het zal je taak zijn dien in onze macht te brengen! Wij hebben daartoe den volgenden weg gekozen. Het is ons bekend, dat de vrouw van dien man zoekt naar een dame van gezelschap. Zij is niet spoedig tevreden gesteld en eischt vooral uitstekende getuigschriften. Welnu — die zullen wij haar verschaffen!

— Ik moet mij daar dus aanmelden voor de vacante betrekking als dame de compagnie?

— Juist, en als je je rol goed weet te spelen, ben ik

er van overtuigd, dat je zult worden aangenomen!

— En vervolgens?

— Vervolgens? Wel, de rest zal kinderspel zijn voor een vrouw als jij bent! Je brengt den ouden gek het hoofd op hol en we zijn er van overtuigd, dat het niet lang zal duren, of je zult hem in je net gevangen hebben! Is het eenmaal zoover en ben je er van overtuigd, dat hij naar je pijpen danst, dan waarschuw je ons — je weet op welke wijze!

— Ik weet het, meester! klonk het antwoord.

— Dan hebben wij voorloopig niets meer met elkan-
der te bepraten.

— Moet ik nog in het Hypodrome-theater blijven?

— Neen, dat is nu niet meer noodig! Je komt nu voor goed in onzen dienst en het zal spoedig blijken, of je minnaar niet te veel van je sluwheid en je verstand heeft gezegd!

— Waar woont onze man ergens?

— In het Westen — ik zal je morgen zijn adres nauwkeurig laten opgeven.

In het andere vertrek klonk het geluid van lepeltjes, die in leege kopjes rinkelden en van stoelen die verschoven werden.

Toen klonk weer de heldere stem van Madge Goddin die sprak:

— Zal de oude sukkel er aan moeten gelooven?

— Wat meen je? Of wij hem koud zullen maken? Dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen! Als hij geen tegenstand biedt, dan zal het niet noodig zijn, maar anders.....

Raffles hoorde niets meer na deze sombere woorden, die een wereld van misdaad en moord inhielden, maar hij kon zich voorstellen, welke uitdrukking er nu op het gelaat van zijn doodsvijand moest liggen.

Hij bracht zijn oog nogmaals voor het gat.

Van de twee menschen daar binnen kon hij slechts een gedeelte zien, daar zij waren opgestaan en zich dicht bij de deur bevonden.

Hij zag den hoed met de wuivende veeren, welken de schoone actrice droeg, die blijkbaar tot een of andere bende behoorde, een stukje van haar mof, en de jas van Nicholson.

En toen hoorde hij het geluid van de elektrische bel, die den kellner moest waarschuwen.

Het gerinkel van geld weerklonk, toen ging de deur nogmaals open, er klonken stemmen en daarop werd alles stil.

Raffles schoof een stoel voor het gat, hetwelk hij zoeven geboord had en ging snel naar de deur met het voornemen, den Koning van de Misdaad aanstonds te laten arresteeren.

Hij zou wel zorgen, dat dit gebeurde, zonder dat hij zich zelf bloot gaf, in geval Nicholson mocht vermoeden, dat het zijn doodsvijand was, die hem aan de Gerechtigheid had overgeleverd.

Maar het lot was hem niet gunstig.

Voor de deur stonden de Oberkellner en de dien-kellner, blijkbaar eenigszins verbaasd, dat zij den bezoeker daar zagen, gereed om te vertrekken.

— Gaat mijnheer reeds heen? vroeg de Ober.

— Ja, ik geloof niet, dat de dame hedenavond nog zal komen, zeide Raffles, terwijl hij eenige geldstukken te voorschijn haalde en zijn vertering betaalde.

Hij snelde de trap af en ijldoer door de vestibule.

Maar hij kwam te laat.....

Juist stapten Nicholson en Madge Goddin in een blijkbaar gereedstaande auto en voor hij er zelf een had weten machtig te worden, was het eerste voertuig reeds in het gewoel verdwenen, dat thans nog even levendig was als midden op den dag.

Er bleef hem dus niet anders over dan den terugweg te aanvaarden.

Een half uur later had de auto hem afgezet op een plek, niet ver van zijn villa gelegen, en van daar ging hij te voet naar de kleine tuinpoort.

Hij stak het park over, ging de deur van de serre in en begaf zich naar de bibliotheek waar hij wel wist, Charly nog te zullen aantreffen.

Inderdaad zat de jonge man aan de groote, ebbenhouten tafel, verdiept in de lezing van de laatste avondbladen.

Hij wierp ze echter dadelijk neder, zoodra hij de welbekende stappen in de gang hoorde en sprong verheugd op.

— Ben je daar al weer, vroeg hij. Dat is vroeger dan ik durfde hopen! Wil ik een grocje voor je gereed maken?

— Graag! Dan zal ik mij intusschen even gaan ont-doen van deze rosharige hoofdversierselen!

Eenige oogenblikken later zaten de beide vrienden tegenover elkander, ieder met een rumgroc voor zich, en een sigaret tusschen de lippen.

— En — vertel mij eens wat je nu ontdekt hebt, Edward! begon Charly. Ik ben zeer nieuwsgierig!

— Dan moet ik vreezen, je verlangens slechts gedeeltelijk te kunnen bevredigen, mijn jongen, zeide Raffles. Want ik ben slechts ten halve geslaagd! Laat ik er dadelijk aan toevoegen, dat dit niet mijn schuld was, maar veeleer die van Nicholson, die wel een en ander heeft losgelaten, maar helaas geen namen heeft genoemd.

— Hij beraamt zeker een of anderen laaghartigen strek?

— Juist! En daarbij, moet Madge Goddin — zoo is de naam van de schoone tooneelspeelster — hem behulpzaam zijn!

— In welk opzicht?

— Zij moet de rol van een dame van gezelschap vervullen bij de vrouw van een zeer rijk man hier te Londen — maar hoe die man heet — dat werd er niet bij gezegd!

— Met welk doel?

— Nicholson wil den ouden heer in zijn macht krijgen — zeer waarschijnlijk om hem te plunderen. Misschien moet die sirene hem in haar netten lokken, en hem ergens heen voeren, waar de bandieten hem kunnen dwingen een cheque tot een zeer hoog bedrag te teekenen, of een wissel aan toonder af te geven! Zij zouden hem dan zoo lang gevangenhouden tot dat geld geëind was!

— En — als hij eens weigerde?

— Dan zou hem een vreeselijk lot wachten, Charly! Nicholson is er de man niet naar, om genadig te zijn voor zijn slachtoffers, die zich tegen hem verzetten!

— Wat ben je nu van plan?

— Voor alles moet ik het adres hebben van die vrouw! De zaak welke Nicholson op touw heeft gezet, zal wel zeer spoedig haar beslag krijgen, en hier mag niet getreuzeld worden.

— Als je je met deze zaak wil bemoeien, zul je ook den naam en het adres moeten weten van den man op wien het voorzien is!

— Dat spreekt vanzelf. Als ik dien niet zou weten, zou ik natuurlijk niets kunnen doen, maar ik hoop juist, dat Madge Goddin mij wel zelf op het goede spoor zal brengen.

HOOFDSTUK IV.

Een teleurstelling.

Den volgenden dag begon Raffles onmiddellijk met de tenuitvoerlegging van zijn plan.

Hij begaf zich naar den portier van het Hypodrome-theater, goed vermomd, en vroeg dezen Cerberus naar het adres van de schoone tooneelspeelster.

De portier meende zeker in den vrager een der tallooze bon-vivants te zien, die zijn deur letterlijk plat liepen, knipoogde eens, en raadpleegde toen een klein register, waar alle namen van de actrices, koristen en figuranten met hunne adressen in vermeld stonden.

Hij had spoedig gevonden wat hij zocht.

— Madge Goddin woont op kamers in de Haynstreet 37, mijnheer!

— Ik dank u, goede vriend, zeide Raffles, terwijl hij den man een geldstuk in de hand duwde.

Hij liet geen tijd verloren gaan, maar begaf zich aanstonds naar Piccadilly Circus en nam daar een huurauto.

Hij beval den chauffeur hem naar het begin van de Fine-street te rijden.

Daar gekomen zond hij de auto weg en liep langzaam de straat in, uitziende naar een goede schuilplaats, om zich daar in hinderlaag te leggen.

Het geluk was hem dienstig, want schuin tegenover nummer 37 bevond zich een klein Italiaansch wijnhuis.

Hij trad er binnen, nam voor het raam plaats, schoof het gordijn een weinig terzijde en bestelde een kop koffie.

En daar zat de Groote Onbekende, zoo geduldig als een kat voor een muizenhol, of als een spin in haar web.

Hij moest verscheidene bestellingen doen, en de man achter het buffet en de kellnerin vroegen zich verbaasd af, wat den bezoeker toch kon bezielen, die daar onbeweeglijk voor het raam bleef zitten, uren lang, en den blik steeds op hetzelfde punt gevestigd.

Het werd één uur, en daar Raffles honger begon te krijgen, bestelde hij iets, en kreeg een gerecht voorge-

zet, dat in Italië zelve waarschijnlijk zeer op prijs zou worden gesteld, want de olie dreef er in een dikke laag op.

Maar om half drie in den middag — hij was vast voornemens geweest, om desnoods tot middernacht te blijven zitten — werd zijn geduld eindelijk beloond.

De deur van het huis aan den overkant ging open, en Madge Goddin verscheen op den drempel.

Zij knoopte haar handschoenen dicht en scheen ergens op te wachten.

Raffles zag aanstonds dat haar uiterlijk een volkomen verandering had ondergaan.

Haar haar was geheel glad gestreken en zeer eenvoudig opgemaakt, en verdween voor een groot deel onder een witte matelot.

Ook haar donkere kleederen waren zeer eenvoudig, en zij droeg volstrekt geen versierselen, behalve een kleine zilveren broche.

Zij zag er zoo zedig uit als een dorpsonderwijzeresje, of een Heilsoldate en toch was deze vrouw voornemens een groote rol te vervullen in een bandietenstreek, waarbij misschien het leven van een slachtoffer op het spel zou staan.

— Een uitstekende actrice! mompelde Raffles voor zich heen. Zij ziet er uit als een heilige, — die een anderen heilige zou kunnen verleiden!

Hij wenkte den kellner, zonder een oog van de jonge vrouw af te wenden, en drukte den man een goudstuk in de hand.

Daarop verliet hij snel het wijnhuis, maar zonder de deur uit te gaan.

Madge Goddin stond nog steeds bij de deur, maar nu liep zij snel naar den rand van het trottoir en wenkte een huurauto.

Raffles begreep dat het tijd werd om te handelen. Klaarblijkelijk was de bedriegster onderweg naar haar meesteres, want zij droeg een rolletje papier in de hand met een lintje dichtgebonden, dat zeer waar-

schijnlijk de nagemaakte getuigschriften bevatte.

Er heerschte meestal een druk verkeer in de Fine-street en zoo duurde het ook slechts weinige seconden alvorens Raffles op zijn beurt een huurauto had aangeroepen.

— Let goed op de auto daar voor je, zeide Raffles tot den chauffeur, en verlies haar niet uit het oog! Als zij stilstaat, moet je vaart minderen en haar langzaam voorbijrijden.

De chauffeur knikte, ten bewijze dat hij den last begrepen had en Raffles stapte in.

Door de voorruit kon Raffles nu en dan een blik werpen op de auto waarin Madge Goddin gezeten was.

De tocht ging door een tamelijk druk gedeelte van Londen, en ten slotte bereikte beide auto's de Holborn viaduct.

Maar hier deed zich een incident voor, dat op zichzelf weinig te beteekenen had, daar het zich in een stad als Londen, honderden malen per dag afspeelt, maar dat niettemin de plannen van Raffles in duigen gooide.

Zijn chauffeur wilde een dwarsstraat oversteken, toen hij plotseling remde.

De wagen stond stil.

Een verkeersagent had zijn witten stok opgeheven en geen enkele chauffeur of koetsier, zelfs die van den Engelschen premier niet, zou het gewaagd hebben desondanks door te rijden.

Raffles balde in drift zijn vuisten, en verwenschte het Noodlot, dat de auto van Madge Goddin juist de dwarsstraat had doen oversteken, toen de verkeersagent zijn staf ophief.

De fille van rijtuigen en omnibussen, die nu eerst moest passeeren, alvorens zijn eigen auto en de voertuigen daarvoor en daarachter mochten doorrijden, leek wel eindeloos te zijn.

Eindelijk maakte de agent opnieuw een gebaar, en het voertuig zette zich weder in beweging.

Maar vruchteloos versnelde de chauffeur de vaart van zijn wagen op gevaar af, wegens te snel rijden te worden bekeurd.

De auto waarin de tooneelspeelster had plaats genomen was verdwenen, alsof zij door den grond was gezonken.

Raffles begreep zeer goed, dat hij evengoed in een hooiberg naar een naald kon zoeken als in Londen

naar een automobiel, welke hij eenmaal uit het oog had verloren.

Hij klopte tegen de voorruit en wenkte den chauffeur, dat hij moest stilhouden.

Daarop stapte hij uit, en wendde zich tot den man met de vraag:

— Hebt gij misschien ook het nummer van het voertuig gezien?

— Neen, mijnheer, dat hadt gij mij niet gevraagd!

— Dat is zoo! gromde Raffles. Nu, we zijn beiden even groote ezels, want ik zelf heb er ook geen acht op geslagen!

Een oogenblik scheen hij besluiteloos, wat te doen.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Breng mij eens naar de Fine-Street No. 37, beval hij. Een goede fooi voor u als gij wat vlug rijdt!

Hij sprong in de auto die dadelijk rechtsomkeert maakte en in groote vaart voortstootte.

Binnen een half uur stond de wagen stil voor het opgegeven adres.

— Wacht hier maar even, zeide Raffles. Waarschijnlijk kom ik aanstonds terug. Hier hebt ge een fijne sigaar om u den tijd wat te bekorten.

Hij belde aan, waarop hem de deur werd geopend door een net gekleed dienstmeisje, dat vroeg wat hij verlangde.

— Hier worden immers kamers verhuurd, meisje? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer. Gij treft het, want er is juist vanmiddag een kamer vrij gekomen!

— Het is niet voor mij, lief kind, maar voor een van mijn vrienden. Wie woonde op die kamer?

— Een tooneelspeelster, mijnheer. Madge Goddin was het.

— Zoo? Is zij vertrokken? Voor goed?

— Ja, mijnheer!

— Heeft zij misschien haar nieuwe adres opgegeven?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, maar ik geloof het haast niet! Als gij het soms eens aan Miss Gross, mijn nieuwe meesteres, wilt vragen?

— Dat zal ik gaarne doen, want ik heb een kleinigheid met haar te vereffenen!

Het dienstmeisje ging Raffles voor naar een keurig gemeubelde werkkamer, waar hij niet lang alleen behoefde te blijven, want eenige minuten later trad er een klein, druk vrouwtje binnen, met een vriendelijk gelaat, en groote verwonderde oogen.

— Ik ben Miss Gross, mijnheer! zoo begon zij. Mijn dienstmeisje zegt, dat gij een kamer voor een van uw vrienden komt vragen?

— Zoo is het, Miss! Hij moet nog te Londen aankomen, en daar hij hier geheel en al vreemd is, heeft hij mij verzocht om eens voor hem uit te zien naar een goede kamer. En tevens wenschte ik wel van u te vernemen of ge mij het nieuwe adres van Miss Goddin, uw huurster, zoudt kunnen opgeven.

— Neen mijnheer, dat kan ik niet, antwoordde de kamerverhuurster tamelijk kortaf. Ik heb er de dame nog naar gevraagd, in geval er brieven voor haar mochten komen, maar zij antwoordde mij, dat zij bij vrienden ging logeeren, en dat ze geen brieven meer verwachtte.

— Dat spijt mij, want ik had met Miss Goddin nog een appeltje te schillen!

— Dat verwondert mij niets! mompelde Miss Gross voor zich heen.

Daarop vervolgde zij luid:

— Wil mijnheer de kamer misschien eens zien?

— Gaarne, als het u gelegen komt?

— Wees dan zoo goed mij even te volgen, hernam het kleine vrouwtje, met een uitnodigend gebaar naar de deur.

Raffles moest nog een trap beklimmen en werd toen in een vrij groot vertrek gelaten, met een kleine zijkamer, die blijkbaar als slaapkamer gediend had.

— De kamer is zeer waarschijnlijk reeds aan kant gemaakt nadat Miss Goddin vertrokken was? vroeg Raffles, terwijl hij aandachtig om zich heen keek.

— Dadelijk nadat zij haar hielen had gelicht, mijnheer! Zij rookte verbazend veel sigaretten en zij morste onophoudelijk overal asch! Zij was over het algemeen een slordig persoon — en zij ontving ook soms wel eigenaardige bezoekers. Nu, mijn zaak is het niet, maar ik ben toch achteraf blij, dat ik haar weer kwijt ben! Ik heb alleen nette huurders, en zij viel wel een weinig uit den toon, weet gij?

— Dat kan ik mij best voorstellen! gaf Raffles te kennen. En — is er bij het opruimen soms iets gevonden, iets wat door Miss Goddin was achtergelaten?

De kamerverhuurster antwoordde niet aanstonds, maar keek Raffles verbaasd aan.

— Achtergelaten? Wat meent gij? Er is volstrekt niets gevonden! Bedoelt gij soms papieren?

— Ja, onder anderen. Nu, het heeft niet veel te betekenen. De zaak is eenvoudig, dat zij verdacht wordt

van een kleine bedriegerij — en ik had gehoopt hier misschien nog een of ander bewijs te kunnen vinden.

— Toen zij haar valies gepakt had, dat juist een kwartier geleden gehaald werd, lag er hier in de kamer zelfs geen speld meer, mijnheer. Zooals gij ziet zijn alle meubelen afgestoft, het tapijt is geschuurd — kortom de kamer is geheel en al opgeruimd en er is niets gevonden.

— Ik dank u voor uw inlichtingen, Miss, en ik wilde u alleen nog maar vragen of de kruier soms gezegd heeft, waarheen hij het valies moest brengen.

— Neen mijnheer, dat heeft hij niet.

— Hebt gij soms op zijn nummer gelet?

— Neen!

— Alles loopt mij tegen! bromde Raffles voor zich uit, om daarop luid te vervolgen:

— De kamer ziet er op het oog heel goed uit! Ik zal er met mijn vriend over spreken en als hij er lust in heeft, komen wij nog vanavond terug. Mocht gij echter om negen uur nog niets vernomen hebben, dan kunt gij haar weder verhuren, want dan is dat een bewijs, dat hij reeds door een anderen vriend aan een onderdak is geholpen!

Hij wierp nog een onderzoekenden blik om zich heen en nam met een beleefde buiging afscheid van de vriendelijke oude dame.

Toen hij weder op straat stond, bleef hij eenige oogenblikken in gedachten staan en sloeg toen langzaam den weg naar de Regentstreet in, na de auto te hebben weggezonden.

— Al die moeite is dus te vergeefs geweest en ik heb vruchteloos een halven dag lang in dat Italiaansche wijnhuis op de loer gezeten.

Hoe vind ik nu het spoor van dat schepsel terug?

Over dit lastige vraagstuk liep Raffles nog steeds te denken, toen hij reeds de kleine tuinpoort in den parkmuur van de villa had bereikt.

Hij begaf zich regelrecht naar de slaapkamer en legde daar dadelijk zijn vermomming af.

Het was tijd voor het diner en hij wist wel dat hij Charly op dit oogenblik waarschijnlijk in de kleine rookkamer zou aantreffen en inderdaad vond hij den jongen man daar bezig aan het doorbladeren van een sporttijdschrift.

Charly wierp zijn lectuur haastig neer om Raffles tegemoet te treden, maar de uitdrukking op diens ge-

laat zeide hem niet veel goeds en zijn uitroep van blijdschap bestierf hem op de lippen.

— Ben je niet geslaagd, Edward? vroeg Charly, terwijl hij de hand van zijn vriend greep.

— Alles is volkomen mislukt, mijn jongen! antwoordde Raffles met een mismoedig gebaar. Ik heb bijna zeven uur op haar zitten wachten in een Italiaansch kroegje, ik heb haar uit haar huis zien komen en ben haar in een auto nagereden en ik zou waar-

schijnlijk weten, naar welk adres zij zich had begeven, als niet een vermaledijde verkeersagent net in zijn hersens had gekregen, zijn staf op te heffen en ons tot stilstaan te dwingen. Met die eene beweging heeft die man des gezags al mijn plannen in duigen doen vallen — want ik kan niet inzien op welke wijze ik nu nog ooit te weten zal komen op wien Nicholson het eigenlijk voorzien heeft!

HOOFDSTUK V.

De moord.

Er waren omstreeks veertien dagen voorbij gegaan sedert deze gebeurtenissen en Raffles had zich reeds verzoend met de gedachte, dat hij waarschijnlijk wel nooit meer in aanraking zou komen met Madge Goddin.

Maar de toekomst zou het anders uitwijzen.

De twee vrienden zaten aan het ontbijt of liever zij hadden dit juist beëindigd en hadden de ochtendbladen ter hand genomen, toen Charly een kreet slaakte, zijn blad liet zakken en Raffles met groote oogen aankeek.

— Wat is er te doen? vroeg deze, terwijl hij van zijn eigen blad opkeek.

— Er is een moord gepleegd, Edward.

— Dat gebeurt meer in deze stad, Charly! Waárom kijk je me zoo vreemd aan?

— Omdat dat geen gewone moord is, Edward. De omstandigheden zijn van dien aard, dat ze wel je belang zullen inboezemen.

— Waarom denk je dat?

— Omdat Madge Goddin er in betrokken is!

— Wat zeg je daar! riep Raffles uit, terwijl hij zijn blad neerwierp. Laat eens spoedig hooren.

Charly vouwde het nummer van de „Daily Mail”

dubbel, hetwelk hij in de hand hield en las het volgende voor:

„EEN RAADSELACHTIGE MOORD.

Een bewoner van het West End op straat neergeschoten.

In den afgelopen nacht is de heer Henry Middleton het slachtoffer geworden van een laaghartigen moordaanslag waarvan de dader helaas nog niet kan worden vastgesteld, ofschoon de politie reeds aanwijzingen in handen meent te hebben, die in een bepaalde richting wijzen.

Het drama is hier onder bijzonder tragische omstandigheden voltrokken.

Omstreeks 2 uur in den nacht werd een agent, die in Charing Cross patrouilleerde, plotseling opgeschrikt door een knal die uit de Suttonstreet scheen te komen.

Hij verloor geen oogenblik, maar snelde deze straat in en zag juist hoe een auto zich in snelle vaart verwijderde.

In de verte meende hij iets donkers op de straat te zien liggen, en een paar late voorbijgangers snelde toe.

Hij verhaastte zijn schreden, en had spoedig het kleine groepje bereikt.

Het waren vier heeren in avondtoilet die met bleek gelaat om een zwart voorwerp heen stonden, dat op de steenen lag en dadelijk plaats maakten toen de agent verscheen.

Deze bukte zich en zag nu dat er een man op het asphalt lag uitgestrekt, eveneens in avondtoilet.

Hij boog zich voorover teneinde zijn hoofd op te lichten, maar trok dadelijk zijn hand vol afgrijzen terug. Zij was nat van warm bloed!

Hij richtte zich weder op en bracht zijn fluitje aan de lippen. De schrille fluittoon deed aanstonds nog een drietal agenten toesnellen.

De doode — want de man op het asphalt was dood, dat kon helaas niet betwijfeld worden — werd op den rug gelegd en bij het licht van de vier lantaarns der agenten, kon men nu duidelijk zijn gelaat onderscheiden.

Het was dat van een man van omstreeks 50 jarigen leeftijd met een korten, grijzen baard en keurig gekapt haar, dat door den val slechts weinig in wanorde was geraakt.

In het achterhoofd gaapte een diepe wonde en de kin scheen geheel verbrijzeld te zijn.

Maar toch herkende een der omstanders het slachtoffer blijkbaar onmiddellijk, want hij riep verschrikt uit:

— Maar dat is Henry Middleton!

— Kent gij hem mijnheer? vroeg een der agenten.

— Zou ik hem niet kennen? Hij is lid van mijn club.

— Waar woont hij?

— In de Harrow Road, op den hoek van de Edgeware Road!

Een andere agent had zich intusschen gebukt en snel te zakken van den vermoorde doorzocht. De portefeuille bevond zich op haar plaats en bevatte ongeveer 300 pond sterling in papier.

Ook de portemonnaie zat in een der broekzakken en verder werd een gouden potlood, een gouden horloge, ringen van waarde en een diamanten doekspeld gevonden.

Roof was dus blijkbaar niet het motief van den moord geweest.

Er werd een huurauto gewenkt, men droeg het

lichaam er in, dat vervolgens naar het naastbijzinde ziekenhuis werd vervoerd, voor de gerechtelijke schouw.

Dadelijk werd Scotland Yard opgebeld, een paar inspecteurs begaven zich naar de woning van Henry Middleton.

Het duurde eenigen tijd voor een slaperige butler hun op hun bellen de deur opende, en deze weigerde eerst zijn meesteres te wekken, totdat een der politiebeambten hem de vreeselijke waarheid had medegedeeld.

Bevend van schrik ging de bediende zijn meesteres wekken, zonder haar echter zelf iets te durven mededeelen.

De arme vrouw besefte echter zelve wel, dat het slechts een zeer ernstige tijding kon zijn.

Zij ontving de beide inspecteurs in haar eigen boudoir, bleek als de dood en aan alle ledert bevende.

— Wat komt gij mij mededeelen, mijnheeren? vroeg zij.

— Er is uw man een vreeselijk ongeluk overkomen, mevrouw, antwoordde een der inspecteurs.

— Mijn God, een spoorwegongeluk? riep mevrouw Middleton, terwijl zij een der inspecteurs bij den arm greep.

— Een spoorwegongeluk, hoe komt ge daarbij, mevrouw? zeide de inspecteur verbaasd.

— Wel, mijn man is hedenmiddag naar Manchester vertrokken, waar hij zaken had te doen!

In een oogenblik had de inspecteur, een menschenkenner, den toestand begrepen, maar de ijzige noodzakelijkheid dwong hem de waarheid aan het licht te brengen!

— Vergeef het mij, mevrouw, zeide hij op zachten toon. Maar er is geen sprake van een spoorwegongeluk! Uw man is zoeven in de buurt van Soho, in de Suttonstreet met een doodelijke hoofdwonde midden op straat gevonden!

Een oogenblik bleef het doodstil in het vertrek.

De ongelukkige vrouw zag den inspecteur met wijd open oogen aan, waaruit alle glans geweken scheen te zijn.

Toen bracht zij de hand naar het hart en steunde:

— Mijn voorgevoel! Mijn vreeselijk voorgevoel!

Plotseling vloog zij overeind en nu vlamden haar oogen in haar gelaat.

— Wees zoo goed hier een oogenblik op mij te wachten, heeren, zeide zij op heeschen toon. Ik kom aanstonds terug.

En voor de inspecteur iets had kunnen zeggen, had zij het vertrek verlaten. Zij bleef slechts weinige minuten weg, en toen zij terugkeerde, was haar gelaat bleeker dan dat van een doode!

Haar stem had een schorren klank, toen zij zeide:

— Er is hier een moord gepleegd, mijne heeren. Het kan u misschien van dienst zijn, als ik u zeg, dat ik zooeven naar het vertrek van mijn dame van gezelschap ben gegaan, een zeer schoon meisje, dat pas veertien dagen in mijn dienst was. Welnu — het vertrek is ledig, en het bed is onbeslapen...

De inspecteurs hadden vlug hun combinaties gemaakt, en reeds meenden zij de waarheid gedeeltelijk op het spoor te zijn. Mevrouw Middleton deelde hen nog mede, dat haar man omstreeks 8 uur vertrokken was, en pas in den loop van den volgenden dag misschien pas twee dagen later zou terugkeeren. Het was duidelijk, dat hij op zijn besluit was teruggekomen, — en de reden daarvan lag helaas maar al te zeer voor de hand!

De inspecteurs eerbiedigden echter de gevoelens van de ongelukkige weduwe zooveel als in hun vermogen lag, en gingen niet verder op de zaak in.

Na aan mevrouw Middleton te hebben medegedeeld, waar zij het stoffelijk overschot van haren echtgenoot zou kunnen vinden, verlieten zij het huis weder, en gingen rapport uitbrengen op Scotland Yard.

Een onmiddellijk ingesteld onderzoek bracht het volgende aan het licht: Henry Middleton is omstreeks tien uur in het Golden Horse Restaurant in Soho gekomen. Geen der kellners kende hem daar, maar het toeval wilde, dat een Beursvriend hem gezien heeft. Hij was vergezeld van een jonge en zeer schoone vrouw, die hoogst waarschijnlijk Miss Conny Warren, de dame van gezelschap van mevrouw Middleton is geweest.

Hij bestelde een souper in een cabinet particulier, en tegen een uur in den nacht gaf hij den

kellner, die hem bediende, last voor een auto te gaan zorgen.

Omstreeks half twee verliet het paar het restaurant weder.

Zij stegen in de auto en reden weg. Een kwartier later werd het schot door den agent in Charing Cross gehoord.

De geneesheeren, die het lijk hebben geschouwd, verklaren pertinent, dat de kogel achter boven in het hoofd is binnengedrongen en het aan de kin weder heeft verlaten. De wonde is waarschijnlijk veroorzaakt door den kogel uit een Browning van groot kaliber. De politie doet thans onderzoek naar het verblijf van miss Warren, en hare arrestatie kan ieder oogenblik verwacht worden. Omtrent de motieven van de misdaad tast men intusschen volkomen in het duister. Wij zullen niet nalaten, onze lezers voortdurend op de hoogte te houden van den gang van zaken."

Charly liet het blad zinken en keek Raffles vragend aan.

— Wat heeft dat te beduiden? vroeg hij zacht. Het is toch ondenkbaar, dat een vrouw tot zoo iets in staat is?

— Dat ben ik volkomen met je eens. Een vrouw zal desnoods haar diensten verleen en bij het plegen van een moord, zooals bijvoorbeeld Gabrielle Bompard deed, maar zelve zal zij zelden of nooit iemand van het leven berooven, met eigen hand bedoel ik, tenzij uit jaloezie.

— Wat was er met die Gabrielle Bompard?

— Herinner je je de zaak niet? Het was in Parijs, een jaar of vijf en twintig geleden. Zij smeedde met haar minnaar een complot, een zeer rijken notaris van het leven te berooven. Zij deed hem op zich verliefd worden, lokt hem in haar netten, en noodigde hem een avond uit, ten harent te komen. Alles was van te voren door haar en haren minnaar voorbereid. Een groote leunstoel was voor een portière gezet, waarachter haar minnaar zich verborgen hield. Daarboven was een zware haak in het plafond bevestigd, waaraan zich een katrol bevond en over die katrol liep een touw, eindigend in een lus, die de moordenaar achter het gordijn in de hand hield. Toen de oude man kwam, liet Gabrielle Bompard hem in den stoel plaats nemen, ging op zijn knieën zitten, liefskoosde hem — greep den strik, dien haar minnaar haar door de

opening van het gordijn toestak — en legde dien vlug en handig om den hals van den ouden man. Zij sprong op den grond — en toen trokken zij en haar minnaar zoo hard zij konden en uit alle macht aan het touw, totdat de ongelukkige grijsaard geworgd was. Als ik het mij wel herinner heeft het afschuwelijk paar deze misdaad op het schavot geboet — de man althans. Maar ik herhaal — het komt zoo goed als nooit voor, dat een vrouw geheel alleen en uit roofzucht een mensch van het leven berooft.

— Wie zou die jonge, mooie vrouw geweest zijn?

Raffles dacht een oogenblik na, en plotseling verscheen er een zonderling licht in zijn grijze oogen.

— Hij woonde immers in de Harrow Road, de ongelukkige Middleton? riep hij uit.

— Ja, op den hoek van Edgeware Road!

— Maar dan is het volstrekt niet onmogelijk, dat — de auto, die Madge Goddin wegvoerde bijna 2 weken geleden, reed juist in de richting van de Harrow Road!

— Dus je denkt...?

— Ik vermoed slechts, mijn jongen! Ik geef echter toe, dat het volstrekt niet ondenkbaar is dat Madge Goddin en Conny Warren een en dezelfde persoon waren! Herinner je maar eens wat ik je van het gesprek tusschen de jonge vrouw en Nicholson gezegd heb! Zij moest ergens een betrekking als dame van gezelschap aanvaarden, teneinde het hoofd op hol te brengen van een ouden schatrijken man en wat zien wij hier? Dat een oude, schatrijke man zijn vrouw wat op de mouw speldt, zegt dat hij naar Manchester moet reizen en dan den avond en een gedeelte van den nacht doorbrengt met de dame van gezelschap!

— Je hebt gelijk! Het is zeer wel aan te nemen dat de zaak zich aldus heeft toegedragen en dat die zogenoemde Conny Warren werkelijk de tooneelspeelster Madge Goddin is! Maar vast staat het toch niet!

— Neen — vast staat het niet! beaamde Raffles peinzend. Er is in deze zaak trouwens nog veel raadselachtigs! Daar hebben wij bijvoorbeeld de wonde! Heb je wel opgelet dat het verslag vermeldt, dat het kogelkanaal in schuinsche richting ligt, en dat de kogel in het achterhoofd moet zijn binnengedrongen?

— Ja, dat is ook mij overgevallen!

— Welnu, als wij aannemen dat die vrouw werkelijk zelf de misdaad gepleegd heeft — in welke houding bevond dan het slachtoffer en de moordenaars zich

dan toch wel, dat de kogel een zoo zonderlingen loop heeft genomen. Het is toch dunkt mij duidelijk, dat degeen die doodde, zich bevonden moet hebben boven degeen die gedood werd!

— Dat is duidelijk dunkt mij!

— Nu is er in het verslag ook sprake van een auto die snel weg reed en wel zeer dicht bij de plek waar het lichaam gevonden werd. Als de agent van politie echter het schot gehoord heeft, dan kan het niet anders, of ook de chauffeur moet het gehoord hebben!

— Ongetwijfeld!

— Maar als deze auto dezelfde was, waarmede Middleton en Conny Warren, zooals we haar voorloopig maar zullen noemen, van het restaurant in Soho weg reed, en dat is hoogstwaarschijnlijk, want de moord geschiedde op nauwelijks 7 minuten loopens van het restaurant — hoe is het dan te verklaren, dat het lichaam op straat werd gevonden en dat de chauffeur kalm wegreed?

— Dat kan slechts op een wijze verklaard worden, Edward — namelijk door aan te nemen, dat de chauffeur in het complot was! riep Charly uit.

— Juist geredeneerd! Als zij hem werkelijk binnen in de auto had doodgeschoten, en daarna het lichaam uit de auto had geworpen dan zou de chauffeur toch niet als de duivel zijn weggereden, maar aanstonds getracht hebben, zich van de moordenaars meester te maken, die immers alleen was met het slachtoffer!

— Wij zouden echter ook aan kunnen nemen, Edward dat de moordenaars den chauffeur in bedwang heeft gehouden met haar revolver en den man gedwongen heeft haar in veiligheid te brengen!

— Erg waarschijnlijk klinkt het niet, mijn jongen, dat zul je zelf moeten toegeven! zeide Raffles hoofdschuddend. Maar veronderstel dat het waar was, dan zou de chauffeur zich toch gehaast hebben, zoodra de vrouw zijn auto had verlaten, naar de eerste de beste politiepost te rijden, om daar rapport te maken van het gebeurde! Neen, ik gevoel meer voor de eerste lezing!

— Maar de politie schijnt toch niet gedacht te hebben aan die mogelijkheid!

— Dat spreekt immers vanzelf, Charly! Hoe kan zij daaraan denken? Zij weet immers niet wat wij door een toeval ontdekt hebben? Zij kent immers volstrekt de rol niet, welke de jonge tooneelspeelster in het huis van Middleton moest vervullen.

— Dat is ongetwijfeld zoo, maar daarentegen komt

er in het verslag iets voor van een opmerking door mevrouw Middleton gemaakt. Zij riep uit: „Mijn voor-gevoel!”

— Dat is zoo, maar dat sloeg op iets anders! Dat had betrekking op haar vrees, dat haar man onder den invloed was geraakt van de bekoorlijkheden van haar dame van gezelschap.

— Je hebt gelijk — dat zal het geweest zijn!

De beide vrienden zaten een oogenblik zwijgend en in gedachten tegenover elkaar.

Toen hernam Raffles:

— Het is een zeer zonderlinge zaak! En voor ons nog meer dan voor de politie, ofschoon zij minder weet dan wij. Het klinkt als een paradox en toch is het zoo. Daar valt mij bijvoorbeeld te binnen, dat het verslag gewaagt van een browning van zwaar kaliber. Nu, dat is een omvangrijk wapen en ik kan mij niet voorstellen

waar een vrouw dat ergens zou moeten verbergen, vooral als zij in avondtoilet gekleed is, zooals Conny Warren ongetwijfeld geweest is!

— Misschien had zij een mof bij zich!

— Op dezen tijd van het jaar? Nu, geheel onmogelijk is het niet, maar als een vrouw een vuurwapen hanteert, dan maakt zij steeds gebruik van een klein en sierlijk wapen! Lees er de geheele criminalistische bibliotheek maar op na en je zult zien, dat ik gelijk heb! Madame Steinheil, Madame Caillaux, de Italiaansche gravin Caspadossi, om maar een paar voorbeelden uit den laatsten tijd te noemen, gebruikten bij het plegen van haar misdaad allen zeer kleine revolvers — en misschien is dat wel een reden geweest voor de Fransche en Italiaansche heeren van de jury om maar alle drie vrij te spreken!

HOOFDSTUK VI.

De auto.

Reeds den volgenden dag nam de zaak een geheel onverwachten keer.

Op de getuigenis van twee heeren, die in het Golden Horse Restaurant gesoupeerd hadden, werd een zekere Douglas Rolfe gearresteerd, dezelfde, die volgens de verslagen in de bladen aan de politie had verklaard, dat hij Henry Middleton in het restaurant herkend had, ofschoon deze alle moeite scheen te doen, om zich zooveel mogelijk verborgen te houden.

De twee heeren in kwestie hadden een hevige woordenwisseling gehoord in het cabinet particulier, waar Henry Middleton zich met de schoone Conny-Warren had teruggetrokken en toen zij een oogenblik later terug keerden, zagen zij Douglas Rolfe met een opgewonden gezicht uit dat vertrek te voorschijn treden en haastig heengaan.

Aanvankelijk werd aan deze mededeeling weinig ge-

wicht gehecht, maar uit inlichtingen, door de politie ontvangen, bleek dat Douglas Rolfe diep bij Middleton in de schuld stak en in een werkelijk wanhopige positie verkeerde.

Verder bleek, dat Rolfe zich reeds menigmaal dreigend ten aanzien van Middleton had uitgelaten.

Ten overvloede vond de politie in zijn woning, waar een inspecteur hem eenige inlichtingen was gaan vragen, een browning van groot kaliber, waaruit een der kogels was afgeschoten.

Een en ander was voor de politie voldoende om Douglas Rolfe voorloopig in verzekerde bewaring te nemen.

Spoedig kwamen er meer bijzonderheden aan het licht.

Naar het schijnt, schreef Rolfe het hoofdzakelijk aan de handelingen van Middleton toe, dat hij bijna zijn

geheele fortuin aan speculaties verloren had, en een diepe haat bezieldde hem jegens den ouden bankier en effectenhandelaar.

Het was nog vroeg in den morgen, toen Raffles en Charly dit alles in de ochtendbladen omschreven vonden.

Maar er was nog meer geschied, want kort nadat Rolfe gearresteerd was, kwam Miss Warren zich bij de politie aanmelden, teneinde te verzekeren, dat zij aan het geheele geval volstrekt geen schuld droeg. Zij had slechts eenige minuten met Middleton in de auto gezeten en dezen daarop verzocht den wagen te laten stoppen, daar zij wenschte uit te stappen.

Zij betreurde het zeer, dat zij zich had laten verleiden tot het nachtelijk souper, en verklaarde er volstrekt niets van te weten, dat Middleton zijn vrouw had bedrogen, en haar had gezegd dat hij voor zaken naar Manchester zou vertrekken.

Na te zijn uitgestapt had zij zich haastig verwijderd en den meer dan half beschonken Middleton aan zijn lot overgelaten.

Zij wist natuurlijk volstrekt niet, wat er daarna met hem gebeurd was.

Een revolver had zij nooit in haar bezit gehad, en zij zou nauwelijks een browning van groot kaliber kunnen optillen.

Daar de politie volstrekt geen aanleiding had kunnen vinden, Miss Conny Warren in verzekerde bewaring te houden, liet zij haar dadelijk weder op vrije voeten.

Raffles had dit alles met een eigenaardigen glimlach om zijn dunne lippen gelezen, terwijl hij en Charly op het terras gezeten waren, dat zich aan de achterzijde van de villa uitstrekte, en waaruit zij een heerlijk uitzicht over het park hadden.

— Slim bedacht, zeide hij, zachtjes vóór zich heen lachend. Juist iets voor een vrouw! Die schoone tooneelspeelster is werkelijk bijzonder sluw! Natuurlijk heeft zij van een handlanger vernomen, dat er een ander gearresteerd is, op wien een zeer ernstige verdenking rust, en dadelijk begrijpt zij, welk een uitstekenden indruk het op de politie moest maken, als zij zich vrijwillig naar Scotland Yard begeeft, en daar mededeeling doet van wat haar is overkomen! Als zij niet meer boven water was verschenen, dan begreep zij wel, zou de politie alle redenen hebben gehad om haar minstens van medeplichtigheid te verdenken! Het

is echter jammer voor haar, dat wij beter onderricht zijn dan de heeren van de hoofdpolitie!

— Wat meen je? vroeg Charly.

— Wel, ik ben er vast van overtuigd, dat die Douglas Rolfe met de heele zaak evenmin iets te maken heeft als wij zelf! De man is totaal onschuldig, en men moet werkelijk hoofdinspecteur van politie Baxter zijn, om iemand op zulke losse aanwijzingen van zulk een zware misdaad te betichten! En omdat wij meer weten, moeten wij er ons eens mee bemoeien!

— Maar als noch Rolfe, noch Conny Warren alias Miss Goddin, het gedaan heeft — wie bedreef dan in 's hemelsnaam dezen moord? riep de jonge man uit.

— Ja, — wie? herhaalde Raffles, terwijl hij droomerig voor zich uit staarde. Ik blijf er bij, dat dit niet door een vrouw gedaan is, en wij hebben reden in overvloed om te gelooven, dat Douglas Rolfe evenmin de moordenaar is!

— Maar toch — ik vind de getuigenis van die twee heeren vrij bezwarend! En dan die missende kogel!

Raffles maakte een afwerend gebaar, trok de schouders op en zeide:

— Zij hebben hem opgewonden uit het kabinet particulier zien komen, zeiden zij! Maar kenden zij hem persoonlijk?

— Daarvan staat niets in het verslag!

— Daar heb je het al! Zij hebben dus niet eens zijn stem kunnen herkennen!

— Maar ze hebben hem toch uit de kamer zien komen?

— Volgens hun eigen verklaring pas, nadat zij reeds een eind verder waren en zij op hun schreden waren teruggekeerd. Wie zegt mij, dat hij daar in dien tusschentijd niet is binnengegaan?

Charly keek Raffles met groote oogen en open mond aan.

Hij was blijkbaar ten hoogste verbaasd.

Toen herhaalde hij, als iemand die gelooft, dat hij niet goed verstaan heeft:

— In dien tusschentijd? Wat had hij er te maken? En die ruziestemmen dan?

— Middleton kan wel ruzie met een ander gemaakt hebben! merkte Raffles kalm op.

Charly liet zich achterover in zijn rieten stoel vallen, Toen greep hij zich naar het hoofd en stamelde:

— Houdt eens even op! Het begint mij te duizelen! Wat zeg je daar toch allemaal!

— Ik doe niets anders, Charly, dan eenige mogelijkheden opsommen! Het toeval vervult bij dergelijke dingen vaak een groote rol! Douglas Rolfe heeft verzekerd, dat hij Henry Middleton in het restaurant heeft gezien, en dat strookt ongetwijfeld met de waarheid; dat hij dit uit eigen beweging aan de politie heeft medegedeeld, pleit reeds in zijn voordeel. Als hij werkelijk een hooglopende ruzie met Middleton had gehad, dan zou hij het zeker verzwegen hebben! Ben je dat met mij eens?

— Ik moet erkennen — stamelde Charly, maar van de rest begrijp ik niet veel!

— Ik spreek toch anders niet in raadselen! Het is toch niet ondenkbaar, dat Henry Middleton met een ander getwist heeft! Wij nemen natuurlijk a priori aan, dat ook die twee heeren geweten hebben wie zich in die kamer bevonden, want anders zou hun getuigenis in het minst geen waarde hebben.

— Dat is duidelijk!

— Laat ons nu eens verder redeneeren! Wat Conny Warren is komen vertellen van het stoppen van de auto, is natuurlijk uit den duim gezogen! Neen, als zij werkelijk degene is, voor wie wij haar houden, dan had in den noodlottigen nacht van eergisteren het plan voltrokken moeten worden, dat ik in Soho heb afgeluisterd! Middleton had naar een eenzame plek gevoerd moeten worden en daar had men hem willen dwingen een chèque of een wissel voor een zeer groot bedrag te teekenen! Dat schot heeft de berekening van de schurken in de war gegooid! Dat schot is gelost door een man — een man die met den aanslag niets te maken had — misschien denzelfden man, met wien Middleton in het restaurant twistte!

— Maar wat duivel — wie is die man dan, als het niet Douglas Rolfe is! riep Charly wanhopig uit.

— Wie het is, weten wij nu nog niet, maar de waarschijnlijkheid gebiedt ons aan te nemen, dat het Rolfe niet geweest is, al is de schijn tegen hem! Hij had alle aanleiding gehad om te verzwijgen, dat hij Middleton gezien had, en niettemin is hij dat zelf aan de politie gaan mededeelen.

— Maar Edward, hij had dat niet kunnen verzwijgen, want twee heeren hebben hem uit het cabinet particulier zien komen!

— Je opmerking heeft alleen waarde, Charly, als wij aannemen, dat Rolfe wist, dat de bestemming van het cabinet particulier aan die twee heeren bekend was

— en dat blijkt uit niets! Hij meende inderdaad de eenige te zijn, die Middleton herkend had!

— Wil je mij vergunnen nog een opmerking te maken?

— Ik verlang niets liever! Door elkander onze indrukken mede te deelen, zullen wij er wellicht in slagen, de waarheid te doorgronden.

— Nu dan — als de ruziemaker werkelijk iemand anders is geweest, dan moet Rolfe hem toch gezien hebben, toen hij binnentrad? Waarom heeft hij dat dan niet medegedeeld?

— Het feit alleen reeds, dat hij dat niet gedaan heeft, Charly, is reeds voldoende, om er ons van te overtuigen, dat hij dien man niet gezien heeft! Ik erken echter, dat wij hier verzeild raken op het gebied der veronderstellingen en daarvan houd ik niet! Het beste zal zijn, als wij de zaak maar eens persoonlijk gaan onderzoeken! Dit staat in ieder geval voor mij vast, dat de chauffeur van de huurauto, in het complot moet zijn geweest!

— Dat geloof ik nu ook, en het klopt ook met je lezing van de ontvoering van den ouden Middleton! Dat had niet kunnen geschieden, dan tenzij de chauffeur bij de samenzwering betrokken was!

— Juist. En laat ons nu eens zien! Middleton zat in de auto en de vrouw zat naast hem. Dat er zich reeds een derde persoon in den wagen zou hebben bevonden, toen de oude man instapte, kunnen we gerust als uitgesloten beschouwen. De kellner, aan wien de chauffeur zich opdrong voor het vrachtje, en de portier, die de wagen deur openhield, zouden dat natuurlijk gezien hebben, en dan laten we Middleton zelf nog geheel buiten bespreking. Het is dunkt mij niet aan te nemen, dat een man van zijn positie zooveel zou hebben gedronken, dat hij niet eens zou hebben gemerkt, dat er een indringer in de auto zat.

— Dat geloof ik ook niet!

— Bovendien was dat volkomen overbodig, want het was ruimschoots voldoende, als de chauffeur het paar naar een huis reed, dat voor den overval was ingericht, en dat de duivelsche verleidster als het hare had opgegeven. Dat de chauffeur het schot zou hebben gelost, is ook volstrekt onmogelijk, want niet alleen zou hij het niet gewaagd hebben de strenge bevelen van den meester, van professor Nicholson, niet na te komen, maar bovendien zou het het werk van een krankzinnige zijn geweest om in die drukke buurt, waar

om twee uur in den nacht nog vrij wat verkeer is, iemand neer te schieten — en het motief is ook geen roofzucht geweest!

Charly maakte een moedeloos gebaar.

— Ik erken je redeneering als juist, — en toch begin ik er hoe langer hoe minder van te begrijpen!

— Wat is je dan duister?

— O, het is maar een kleinigheid! hernam Charly met iets van spijt in zijn stem.

— Laat eens hooren!

— Als Middleton niet in de auto is doodgeschoten, zooals jij zegt, dan moet het dus op straat zijn geschied.

— Ja, een deur moet open of dicht zijn, zooals de Franschen zeggen, hernam Raffles glimlachend. Het eene of het andere!

— Maar volgens jouw redeneering, Edward, hadden noch de vrouw noch de chauffeur reden om Middleton neer te schieten, noch in den wagen, noch op straat. Altijd volgens jou, is er dus een derde geweest. En daar deze zijn daad niet in de auto kon plegen, moet hij het wel op straat hebben gedaan! Wil je mij dan eens zeggen, hoe die derde man er in geslaagd is, de auto te laten stilstaan en Middleton te bewegen om uit te stappen, terwijl hij er zich bovendien volstrekt niet om scheen te bekommeren, dat de chauffeur en de vrouw daarbinnen getuige van zijn daad zouden zijn?

— Wij kunnen hier uit het ongerijmde redeneeren, mijn jongen, hernam Raffles bedaard. Dat laatste is natuurlijk onmogelijk — en daarom blijft er slechts één ding aannemelijk — dat eerst de moordenaar heeft meegereden!

Bij deze woorden deed Raffles een langen haal aan zijn sigaret en keek Charly tusschen zijn half dichtgeknepen oogleden strak aan.

Charly bleef eenige oogenblikken zwijgend zitten.

Zijn vingers speelden zenuwachtig met zijn horlogeketting.

Toen barstte hij uit:

— Maar voor den duivel — waar heeft die geheimzinnige moordenaar dan ergens gezeten? Hij kan toch niet onder een bank verborgen zijn geweest!

— Die opmerking getuigt niet van veel doorzicht, beste Charly — houdt mij dit ten goede! Iets dergelijks zou toch geheel en al buiten het kader van den aanslag zijn gevallen! Neen, de man zat buiten de auto, en wel zeer waarschijnlijk op een der achterveeren.

— En hoe dwong hij dan de auto om stil te staan?

— Dat deed hij heelemaal niet. Hij schoot door het achterraampje. En daar hij van boven naar beneden schoot, drong de kogel achter in het hoofd binnen en verliet het bij de kin.

HOOFDSTUK VII.

Een nieuw personage ten tooneele.

Charly stiet een klank uit, die het midden hield tusschen een schreeuw van verbazing en een doffe klacht.

— Het begint mij voor de oogen te draaien! kreunde hij. En toch — wat je daar zegt, klinkt volstrekt niet zoo onzinnig!

— Als ik dit als een compliment moet beschouwen, Charly, dan dank ik je er voor, zeide Raffles met een

kleine buiging. Je gaf toe, dat er voor mijn opvatting wel wat te zeggen valt!

— Zeer veel — als ik maar wist, wie die geheimzinnige man daar buiten op de auto hangend, natuurlijk zonder dat de inzittenden er iets van wisten, geweest kan zijn!

— Dat is zeker niet zoo gemakkelijk uit te vinden!

Voor mij staat het vast, dat hij ook in het restaurant in Soho is geweest, en dat hij Middleton goed gekend moet hebben. En dan moet hij natuurlijk redenen hebben gehad om hem hartgrondig te haten!

— Dat deed Douglas Rolfe ook!

— Zeer waarschijnlijk lang niet in die mate! En ik ben er van overtuigd, dat hij wel een alibi zou kunnen opgeven, al is het waar, dat het geheele drama zich in weinige oogenblikken heeft voltrokken.

— Maar hoe komt het dan, dat het restaurantpersoneel dien geheimzinnigen man niet gezien heeft?

— Het is nog de vraag of niemand van het personeel hem gezien heeft, maar hoe dit ook zij — wij zullen het nader onderzoeken!

— Nu nog een opmerking, Edward!

— Laat eens hooren!

— Als Middleton door het raampje heen is neergeschoten, wat mij zelf nu niet zoo onwaarschijnlijk voorkomt, wegens den loop dien de kogel heeft genomen, hoe kwam hij dan op straat te liggen?

— Het antwoord lijkt me gemakkelijk te geven, Charly. Conny Warren en de chauffeur zijn natuurlijk hevig verschrikt door het plotselinge schot, dat zoo eensklaps al hun plannen in duigen wierp en daar zij zeer goed begrepen, dat de politie hen beiden natuurlijk als de daders zoude beschouwen, haastten zij zich, zich van het lichaam te ontdoen en de vlucht te nemen! En nu zullen wij het praten er eens aan geven en eens wat handelen! Je hebt toch zeker wel lust om mij te vergezellen?

— Wat een vraag! Ik ben aanstonds tot je dienst!

— Dan zullen wij maar eens het eerst naar het bewuste restaurant gaan, zeide Raffles, terwijl hij opstond.

Daar de beide vrienden wel inzagen, dat het hen in een gevaarlijken toestand zou kunnen brengen, indien zij hunne onderzoekingen instelden als Lord Aberdeen en diens secretaris, zoo begaven zij zich allereerst naar hun slaapvertrek, teneinde zich daar naar behooren te vermommen.

Een half uur later konden zij op alles gelijken, maar zeker niet op de twee genoemde heeren.

Het allermeest geleken zij thans op twee detectives of rechercheurs in burger, en het was dan ook in deze hoedanigheid, dat Raffles zijn onderzoek meende aan te vangen.

Zooals gewoonlijk onder dergelijke omstandigheden,

verlieten zij de villa door de kleine tuinpoort, die op een zeer stille zijstraat uitkwam.

In de Regentstreet hadden zij op dit vroege uur spoedig een huurauto gevonden.

Raffles gaf den chauffeur het adres van het restaurant in Soho op, en de wagen stelde zich in beweging.

— Ik zou wel eens willen weten, of de politie voornemens is, dien ongelukkigen Rolfe in verzekerde bewaring te houden, begon Charly.

— Daar kun je gerust een oed op doen! riep Raffles uit. Het publiek roept om een schuldige, daar het hier iemand betreft, die een voorname rol in de hooge Londensche wereld vervulde. En de politie is maar al te blij, het voorloopig een man te kunnen voorwerpen, van wien zij met eenige zekerheid meent te kunnen aannemen, dat hij de daad gepleegd heeft. Ik erken, dat zij niets afweet van het complot van Nicholson en zijn bende en alleen afgaat op de bewijzen, die haar in handen zijn gekomen.

— Wat denk je van den chauffeur? Zou dat een echte geweest zijn, of iemand, die zich voor deze gelegenheid voorzien heeft van een huurauto, teneinde zijn misdaad te kunnen volbrengen?

— Vermoedelijk is het een van die „snorders” geweest, die een auto in eigendom hebben. Het zou immers te gevaarlijk zijn geweest, indien het later ware uitgekomen, welk nummer de auto droeg! Zooals de zaken nu staan, was hij in staat dat nummer later naar welgevallen te wijzigen! Intusschen — zeker weet ik het niet — maar misschien zou het de moeite loonen, indien wij eens alle garages van huurauto's afzochten naar een auto met een gebroken achterrautje! Misschien zouden wij op die wijze den chauffeur wel uitvinden!

— Maar luister eens, Edward! Wij weten, dat die vrouw in het spel is! Kunnen wij dat niet langs een omweg aan de politie mededeelen?

— Ik zou haar kunnen zeggen, wat ik weet, maar het zou mij wel eenigszins lastig vallen, te verklaren, op welke wijze ik achter het geheim van Nicholson ben gekomen! Zij zou mij terecht de vraag kunnen stellen, waarom ik zoo lang voor me heb gehouden, wat ik dien avond vernomen heb van het gesprek tusschen den Koning van de Misdaad en Madge Goddin. Ik zou mij natuurlijk als getuige moeten opgeven — en Nicholson kon mij dat wel eens laten bezuren! Maar als het niet anders gaat, zou ik dat gevaar gaarne loopen! Vergeet ook niet, dat ik de eenige was, die

het gesprek heb afgeluisterd, en dat de Engelsche wet dat terecht onvoldoende acht! En ten slotte zou ik volstrekt geen bewijs kunnen bijbrengen, dat Madge loog, toen zij verklaarde, dat zij slechts enkele minuten nadat zij met Middleton in de auto was gestapt, dit voertuig reeds weder had verlaten!

— Dat is zoo. Wij zijn dus voorloopig op onze eigen krachten aangewezen!

Juist stond de auto voor het restaurant stil, waar zich twee dagen te voren het begin van het geheimzinnige drama had afgespeeld.

Raffles en Charly stapten uit en zonden den chauffeur weg.

Zij traden door de vestibule binnen en werden dadelijk aangesproken door een portier.

Beiden lieten hun uitstekend nagemaakten politiepenning zien en de man liet hen zijwendend door.

Toen zij op het punt stonden de trap naar de eerste verdieping te bestijgen, waar zich de particuliere vertrekjes bevonden, kwam de oberkellner aanloopen.

Raffles klampte hem aanstonds aan.

— Ik geloof, dat gij juist de man zijt, dien ik zoek! zeide hij. Gij ziet er het snuggerst uit van allen, en ik weet zeker, dat gij mij wel eenige inlichtingen zult kunnen geven!

— Bedoelt gij over de zaak Middleton, mijnheer, vroeg de Ober, zichtbaar gestreeld.

— Gij hebt het geraden! Ik wist wel, dat gij een verstandig man waart! hernam Raffles goedkeurend. Gij waart zeker dien avond in dienst?

— Natuurlijk, mijnheer!

— Dan hebt gij mijnheer Henry Middleton waarschijnlijk zien binnen komen?

— Ja.

— Was hij toen reeds in gezelschap van — de dame met wie hij gesoupeerd heeft?

— Ja, zij kwamen beiden in een huurauto.

— Was dat misschien dezelfde, die hen weder heeft weggebracht?

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer, maar het is natuurlijk zeer goed mogelijk.

— Hebt gijzelf het paar bediend?

— Neen, mijnheer, dat is mijn werk niet, ik heb alleen maar gevraagd, welken wijn mijnheer Middleton beliefde te drinken.

— Gij zijt dus in het kabinet geweest?

— Tweemaal, eens om de wijnbestelling op te nemen, en toen voor de afrekening.

— Waren zij die beide keeren steeds alleen?

— Geheel alleen!

— Toen mijnheer Middleton wegging — hebt gij toen opgemerkt of hij — wellicht een weinig aangeschoten was?

— Dat geloof ik niet, mijnheer! Mijnheer Middleton praatte opgewekt met Miss Warren, maar hij was volstrekt niet dronken, of zelfs maar een weinig aangeschoten.

— Is de kellner op het oogenblik hier, die eergisterenavond mijnheer Middleton bediend heeft?

— Ja, mijnheer.

— Ik zou hem gaarne eens spreken — en dan zou ik tevens wel eens het vertrek willen zien, waar mijnheer Middleton en Miss Warren gesoupeerd hebben.

— Dat zal gemakkelijk gaan, mijnheer, wees zoo goed mij te volgen.

De oberkellner geleidde de beide bezoekers de breede trap op en bracht hen vervolgens tot vóór een deur, waarop het nummer 27 geschilderd was.

— Als gij soms vast met uw onderzoek wilt beginnen, dan zal ik Chubb, den kellner, bij u zenden.

— Dat is een goed plan, zeide Raffles, terwijl hij de deur opende en met Charly binnentrad.

Zooals meestal het geval is met een cabinet particulier kwam de gangdeur niet aanstonds uit op het eigenlijke vertrek, maar op een kleine voorkamer, waar slechts een paar stoelen en een tafeltje met bloemen stonden en dat door een breed, fluweelen gordijn was afgescheiden van het daarachter gelegen vertrek.

Raffles bleef even staan, en keek aandachtig om zich heen.

Toen trad hij op het gordijn toe en schoof het terzijde.

— Zooals je zult hebben opgemerkt, Charly, begon hij, terwijl hij zich tot den jongen man wendde; is het onmogelijk, een blik in het cabinet te slaan als men er zich toe bepaalt de gangdeur te openen. Als men wil zien, wat hier voorvalt, dan is men verplicht eerst het gordijn terzijde te schuiven, en daar zich hier vlak tegenover de kleine souper tafel bevindt, kan het niet anders of de personen, die aan die tafel gezeten zijn, moeten het onmiddellijk zien als er iemand binnen komt.

— Daaraan valt niet te twifelen.

— Laat ons nu eens verder zien, ging Raffles voort, terwijl hij langzaam door het vertrek liep. Hier rechts staat een groote rustbank, met een kleine rooktafel er naast, in het midden staat de tafel met de twee stoelen en links staan nog twee groote leunstoelen. Juist tegenover het fluweelen gordijn, dat de twee vertrekjes van elkander scheidt, bevindt zich het raam. Zooals je ziet, is het een dubbel balkonraam, dat met een spanjolet wordt gesloten. Degeen, die hier zit, kan zich tegen onbescheiden blikken van de overzijde beschermen door dit gordijn van bruine stof voor het raam te trekken. Het spreekt vanzelf, dat dat gordijn eergisteren gesloten was.

Onder het spreken was Raffles op het raam toegelopen en had de kruk van de spanjolet naar beneden gedrukt, waarop hij het raam opende.

— Al weer een nieuwe ontdekking! zeide hij glimlachend, zich naar Charly omwendend. Het raam komt uit op een smal balkon, dat over een groote lengte van het restaurant voortloopt, en eindigt in een soort platform, waar de brandtrap begint, die naar beneden voert.

— Geloof je ook niet, Charly, vervolgde Raffles, dat we de waarheid al iets dichterbij naderen?

— Ik wil mij niet knapper voorstellen dan ik ben, Edward — veel begrijp ik er nog niet van!

— Maar beste kerel — het was eergisteravond buitengewoon warm, en als hier licht gebrand heeft, dan moet het om te stikken zijn geweest. Wat is dus natuurlijker, dan dat Middleton of Conny Warren het raam op een kier heeft gezet?

— Ik ben er! riep Charly uit. De man die ruzie maakte, is door dit open raam binnengedrongen.

— Zoo zal het inderdaad wel gebeurd zijn, hernam Raffles.

— Maar hoe komt het dan dat Rolfe dien man niet gezien heeft? Want als hij hem inderdaad gezien heeft, dan zou hij er wel melding van hebben gemaakt aan de politie die hem arresteerde.

— Ik denk dat dit tamelijk gemakkelijk is op te lossen, Charly. Douglas Rolfe is waarschijnlijk naar binnen gegaan, nadat hij Middleton hier had zien binnen treden. Misschien had hij wel wat veel gedronken en was opgewonden. Hij zal een poging hebben willen wagen om Middleton in gezelschap van de jonge vrouw, die de zijne niet was, te dreigen met openbaarheid, als Middleton het vermeende onrecht niet goed

maakte, maar hij heeft denkelijk aanstonds rechtsomkeert gemaakt toen hij twistende stemmen achter het gordijn hoorde. Dat alles kan in enkele seconden gebeurd zijn, en het is nu zeer goed verklaarbaar, dat de ober Rolfe in een opgewonden toestand uit het vertrek heeft zien treden, zonder hem echter te hebben zien binnegaan — kun je die redeneering volgen?

— Zoo kan het zich inderdaad hebben toegedragen, Edward! Maar wie was dan de man van het balkon?

— Ja, als we dat wisten; hij zou waarschijnlijk heel wat kunnen verklaren.

— En waarom?

— Omdat hij en de moordenaar volgens mij een en dezelfde persoon zijn!

— Maar dan moet hij geweten hebben, dat Henry Middleton zich in dit vertrek bevond!

— Dat spreekt vanzelf.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen er op de gangdeur geklopt werd en de kellner Chubb binnentrad.

Hij was een klein dik mannetje, met ver van het hoofd staande ooren en hij zag er op dit oogenblik tamelijk verschrikt uit.

Maar Raffles had hem met een paar vriendelijke woorden en een halven kroon spoedig gerust gesteld.

— Goede vriend, begon de Groote Onbekende, we hebben zoeven van den oberkellner vernomen, dat je mijnheer Middleton eergisteravond bediend hebt? Wil je ons daaromtrent een en ander mededeelen.

— Graag, mijnheer, maar ik zou werkelijk niet weten, wat ik u nog zou kunnen zeggen, dat ik niet reeds aan de politie heb medegedeeld!

— Misschien toch wel! Wij hebben natuurlijk de verslagen in de bladen gelezen en daarin missen wij bijvoorbeeld de vraag van den detective of aan u of aan een der andere kellners misschien het nummer gevraagd is van het cabinet particulier, waar mijnheer Henry Middleton en zijn metgezellin zich hadden teruggetrokken.

De kellner wreef zijn handen zenuwachtig over elkaar en knikte een paar malen met het hoofd.

— Dat is mij ook inderdaad niet gevraagd, mijnheer! riep hij uit.

— Veronderstel eens dat u de vraag gesteld was — wat zoudt gij dan hebben geantwoord?

— Wel, mijnheer, de waarheid — namelijk, dat mij inderdaad door een heer naar het nummer van de kamer

is gevraagd, waar mijnheer Middleton het souper zou gebruiken.

Raffles wisselde een snellen en zegevierenden blik met Charly.

— Kendet gij dien heer?

— Neen — hij kwam hier voor het eerst!

— Was hij hier voor mijnheer Middleton?

— Neen! Hij kwam een paar minuten later, en naar ik vandaag gehoord heb, informeerde hij bij den portier of mijnheer Middleton hier was binnengegaan. De portier kon dit aanvankelijk noch bevestigen, noch tegenspreken, want hij kende mijnheer Middleton niet. Maar toen de vreemdeling hem en zijn dame nauwkeurig beschreef, antwoordde hij, dat twee personen die er zoo uitzagen eenige minuten geleden waren binnengetreden.

— Wat deed die man toen? Ging hij heen?

— Hij informeerde bij den gérant of mijnheer Middleton soms een souper besteld had en toen hij een bevestigend antwoord kreeg, verwijderde hij zich, maar niet dan nadat hij mij gevraagd had welk cabinet voor mijnheer Middleton gereserveerd zou worden!

— Wist gij dat dan toen reeds?

— Ja, het was het eenige cabinet van mijn sectie dat nog vrij was!

— Hoe komt dat, dat alles niet reeds bij de politie bekend is?

— Wij hebben onder elkaar pas vanmorgen over de zaak gesproken, mijnheer, en toen kwam dat zoo bij stukjes en beetjes aan het licht.

— En wist gij niet wie die jonge bezoeker was?

— Dat wist hier niemand, mijnheer! Hij was volkomen vreemd in ons restaurant!

— En heeft niemand hem ook zien terugkeeren?

— Neen, mijnheer.

— Nu, dan behoeven wij over hem niet verder te praten. Want ik behoef u zeker niet te vragen of gij zelf dien jongen man in het cabinet gezien hebt, terwijl gij daar binnen kwaamt om te bedienen.

— Ik heb niets gezien!

— Maar hebt gij niets gehoord ook? Geen ruzie of luide woorden.

— Dat heb ik mij inderdaad een keer verbeeld, en toen ik binnenkwam, na luid te hebben geklopt, zaten mijnheer Middleton en Miss Warren zwijgend tegenover elkaar, zij met een bleek gelaat en hij oogenschijnlijk aan groote opgewondenheid ten prooi. Ik lette daar echter niet verder op, want met dergelijke dingen heeft een kellner niets te maken, dat kunt gij u wel voorstellen! Ik deed spoedig wat ik te doen had en verliet het vertrek weder!

— En is u gedurende dien korten tijd niets bijzonders opgevallen?

De kellner scheen diep en met moeite na te denken, en gaf toen ten antwoord:

— Het is wel mogelijk dat ik mij vergis, en ik zou niet graag zien dat ik er last mee kon krijgen, maar ik meen dat ik de jonge vrouw een paar malen schichtig naar het gordijn voor het balkonraam heb zien kijken — maar dat is alles!

— Nu is het meer dan voldoende, hernam Raffles, terwijl hij Chubb op den schouder klopte, en ik dank u zeer voor uw inlichtingen! Nog slechts een vraag: Waart gij het die de auto besteld hebt?

— Ja, mijnheer.

— Hadt gij de keus?

— Dat is te zeggen, er kwam dadelijk een chauffeur aanrijden, die vroeg of er geen vrachtje voor hem was — liefst een verliefd paartje, omdat hij daar gewoonlijk de meeste fooien van kreeg! Ik zeide toen, dat ik dat juist voor hem had, en ging aan mijnheer Middleton zeggen, dat de auto voor stond.

Weer wisselde Raffles een snellen blik met Charly.

Hij knikte den kellner goedkeurend toe, en zeide:

— Wij zullen u voorloopig niet meer noodig hebben, goede vriend. Gij kunt wel weder aan uw werk gaan.

Chubb nam afscheid met een hoofsche buiging, en toen de deur achter hem was dicht gevallen, zeide Raffles, terwijl hij zich tot Charly wendde:

— Het is goed, dat we hier heen zijn gegaan, Charly,

— langzamerhand begint het te dagen!

HOOFDSTUK VIII.

Op zoek naar den dader.

Raffles knoopte zijn overjas dicht, wierp nog een blik om zich heen en zeide toen:

— Ik geloof niet dat we hier nog iets te zoeken hebben! De kwestie is nu maar om dien jongen man te vinden!

— Waarom heb je geen persoonsbeschrijving van hem gevraagd?

— Dat kunnen wij aanstonds nog wel even doen, als wij den portier passeeren, maar als de man niet voorzien was van wat in de passen beschreven wordt als „bijzondere kenteekenen”, dan zullen wij aan die beschrijving toch niet veel hebben. Ik kan mij al voorstellen wat er komt: „Een man tusschen de dertig en veertig jaar, chique gekleed in een lichte overjas, met donkere oogen, en een gladgeschoren gezicht”.

Onder het spreken hadden de beide vrienden het vertrek weder verlaten en daalden de trap af die naar de vestibule voerde.

Zij gingen de kleine loge van den portier binnen, maakten zich bekend en daarop vroeg Raffles:

— Kunt ge mij ook zeggen, goede vriend, hoe die heer er ongeveer uitzag, die eergisteravond naar mijnheer Middleton kwam vragen?

De portier legde zijn vinger op zijn vleezigen neus, trok zijn voorhoofd in rimpels als iemand die diep nadenkt, en antwoordde toen:

— Ik schat dat hij tusschen de dertig en veertig jaar is geweest. Hij zag er chique uit met een lichte overjas. Hij had donkere oogen en een gladgeschoren gezicht.

Raffles keek Charly glimlachend aan, die verwonderd had toegeluisterd.

— Je hoeft je niet te verbazen, collega, zeide hij. Je ziet wel dat ik gelijk had! Des avonds schijnen alle Londenaren op elkander te gelijken!

— Had de man geen bijzondere kenteekenen, zoo wendde Charly zich tot den portier, in de flauwe hoop dat de man bevestigend zou antwoorden.

Weer dacht de portier na, alsof hem een duister

raadsel ter oplossing was voorgelegd.

Toen kwam zijn antwoord:

— Als gij een rieten wandelstokje met een gouden knop in den vorm van een vogelbek een bijzonder kenteeken noemt — ja, dan had hij er een, maar als het soms scheelheid is of een bochel, of x-beenen — neen, dan had hij ze niet.

En met deze inlichting moesten Raffles en Charly zich tevreden stellen.

De portier kreeg zijn fooi, en de beide vrienden verlieten het restaurant en liepen geruimen tijd zwiingend naast elkander voort.

Raffles was de eerste die weder begon te spreken.

— Het kan niet anders, of de geheimzinnige man van het balkon, de ruziemaker die zoo nieuwsgierig was naar het nummer van het cabinet, moet tevens de dader zijn! Voor ons die de rol van die vrouw kennen, of tenminste vermoeden, kan er geen andere oplossing zijn!

— Maar wat waren de motieven?

— Wat is meestal het motief tot een moord, als het niet roofzucht is, Charly?

— Haat en wraakzucht!

— Juist! Rolfe was ook bezielde door wraakzucht, maar toch zeker lang niet in voldoende mate om zulk een vreeselijke daad te volbrengen! Daartoe behoort een veel sterker gevoel — liefde of haat, wat zeer dikwijls hetzelfde is.

— Of jaloezie! merkte Charly op.

— Wel zeker! Jaloezie! Dat ook! riep Raffles opgewonden uit.

Hij stond midden op straat stil op gevaar af, door een der talloze voertuigen die elkander kris en kras passeerden, onderste boven te worden gereden, en riep toen uit:

— Kom mee — wij gaan dadelijk naar mevrouw Middleton! Ik denk, dat zij ons kostbare inlichtingen kan geven.

Hij wenkte een auto, zocht even in zijn opschrijfboekje, waarin hij het adres van Middleton genoteerd had, en gaf toen den chauffeur het adres op.

Ruim een half uur later stond de auto stil voor het groote heerenhuis, en de beide mannen stapten uit en zonden den chauffeur weg.

Het duurde eenigen tijd voor hun de deur werd geopend door een ouden bediende, die hen eerst weerscheen te willen wegsturen, maar toch op aandringen van Raffles zijn meesteres van het bezoek der beide politiebeambten in kennis ging stellen.

Hij bleef geruimen tijd weg, en keerde eindelijk terug met de boodschap:

— Bij uitzondering zal mijn meesteres u nog ontvangen, maar gij zijt zeker de laatsten! Reporters van alle mogelijke bladen hebben ook de deur reeds plat geloopt en mijn meesteres gevoelt zich zeer vermoeid.

— Wij zullen het zoo kort mogelijk maken, mijn vriend, zeide Raffles op zachten toon. En breng ons nu bij uw meesteres!

De bediende ging de twee mannen voor naar een fraai gemeubeld boudoir, waar mevrouw Middleton, een dame van omstreeks 45 jaar met reeds grijzend haar en een bleek gelaat, waarin de smart diepe voren had gegroefd, aan het raam gezeten was.

Zij stond op, om de beide gewaande detectives te begroeten, en wees daarop met een vermoeid gebaar naar een paar stoelen.

Nadat zij hadden plaats genomen begon Raffles:

— Wij zullen het niet al te lang maken, mevrouw! Dat beloven wij u! Wij kunnen ons zeer goed voorstellen, in welken toestand gij u bevindt! Zoudt gij ons een paar vragen willen beantwoorden?

De zwaar beproefde vrouw haalde onmerkbaar de schouders op, en antwoordde:

— Gij kunt uw gang gaan, mijnheer, als het niet anders gaat — maar ik weet niet wat ik u zou kunnen zeggen wat ik reeds niet aan uw collega's gezegd heb, die hier geweest zijn.

— Misschien toch wel, mevrouw! hernam Raffles. Zoo zou ik het op prijs stellen, indien u mij een persoonsbeschrijving zoudt kunnen geven van Miss Warren, uw dame van gezelschap!

Bij het hooren van den naam van deze dame, vertrok het gelaat van de bedrogen vrouw op smartelijke wijze, en zij zeide op doffen toon:

— Ik begrijp volstrekt het nut van uw vraag niet,

mijnheer, want het staat reeds vast, dat die vrouw niets met den moord op mijn echtgenoot te maken heeft — althans niet rechtstreeks! Maar toch wil ik u wel antwoorden; zij was vrij lang, zelfs voor een Engelsche, en de heeren die hier kwamen verklaarden allen, dat zij een Juno-gestalte had. Zij had diepzwart haar, groote donkere oogen, en een grieksch profiel. Haar eenigszins olijfkleurige tint wees er op, dat zij waarschijnlijk Spaansch bloed in de aderen had.

— Had zij misschien een zeer klein zwart vlekje aan de kin, mevrouw? vroeg Raffles haastig.

Mevrouw Middleton knikte bevestigend en haar gelaat nam een verbaasde uitdrukking aan.

— Ja, mijnheer, dat is zoo! Maar waarom vraagt gij dat alles?

— Dat zal u later wel duidelijk worden, mevrouw, antwoordde Raffles. Laat het u nu voldoende zijn, dat ik u zeg, dat gij een paar weken lang een zeer gevaarlijke vrouw in uw huis gehad heeft, die hiet was gezonden door het hoofd eener bende misdadigers!

Mevrouw Middleton was zoo mogelijk nog bleeker geworden, en staarde Raffles met groote, verschrikte oogen aan.

— Wat gij daar zegt is vreeselijk, mijnheer, zeide zij toonloos. Weet gij het zeker?

— Volkomen zeker, mevrouw! Er valt nu volstrekt niet meer aan te twijfelen, die vrouw, die verklaarde Conny Warren te heeten, heet inderdaad Madge Goddin!

— Maar wat was dan toch haar doel, mijnheer? riep de ongelukkige vrouw uit, terwijl zij wanhopig de handen wrong.

— Zij moest uw man in haar netten lokken met haar schoonheid, dan moest zij hem als hij zich niet meer aan haar invloed kon onttrekken, naar een afgelegen huis brengen, geheel voor het doel ingericht, en daar zouden haar medeplichtigen hem waarschijnlijk genoodzaakt hebben een schuldbekentenis of een chèque tot een zeer hoog bedrag te teekenen, onder bedreiging met den dood!

— Afschuwelijk! Mijn arme man! riep mevrouw Middleton uit, terwijl de langbedwongen tranen haar over de wangen stroomden. Al mijn kennissen hadden mij reeds gewaarschuwd, dat deze vrouw een demonischen invloed op mannen uitoefende, had ik toch maar

geluisterd, dan was dit vreeselijke misschien niet gebeurd!

— Daarvan ben ik evenzeer overtuigd, mevrouw, zeide Raffles op ernstigen toon.

— O, en nu ben ik er zeker van, dat zij Arthur Bryan waanzinnig heeft gemaakt! riep mevrouw Middleton eensklaps uit.

Raffles had de ooren gespist.

— Wie is die Arthur Bryan, mevrouw? vroeg hij.

— Een neef van mijn man, mijnheer. Hij kwam hier vroeger zeer weinig aan huis, want hij wist wel, dat wij niet zeer op zijn gezelschap gesteld waren, maar sedert die vrouw hier thuis was, kwam hij bijna iederen dag!

— En gij gelooft, dat er..... een liefdesverhouding tusschen die beiden is ontstaan? vroeg Raffles.

— Dat durf ik niet met beslistheid te verklaren, maar het is zeker, dat de neef van mijn man smoorlijk verliefd op haar werd!

— Kunt gij mij een beschrijving van hem geven?

— Zeker. Hij was eerder groot dan klein, met een donker uiterlijk, zwart haar en zijn gelaatskleur was lichtbruin.

— Hoe oud ongeveer?

— Hij was zeven-en-dertig.

— Ik dank u zeer voor uwe inlichtingen, mevrouw! hernam Raffles, terwijl hij opstond.

— Gelooft gij, dat zij u van nut kunnen zijn? vroeg mevrouw Middleton.

— Daarvan ben ik overtuigd, mevrouw! Nog een ding — kunt ge mij ook zeggen of Arthur Bryan een rieten wandelstokje met een gouden knop in den vorm van een vogelbek droeg?

— Ja, die had hij gewoonlijk bij zich! Het was een geschenk, dat een ander lid van onze familie uit Indië voor hem had medegebracht en waarop hij zeer trotsch was.

Raffles had een snellen blik met Charly gewisseld, dien de jonge man met een veelbeteekenend oogknippen had beantwoord.

Het kon niet betwijfeld worden — er kwam licht in de duistere zaak!

— Dan heb ik niets anders te doen, mevrouw, dan u te verzoeken, mij het adres van mijnheer Bryan op te geven, zeide Raffles.

— Ik weet het niet, mijnheer, maar als gij even wilt wachten, dan zal ik het nazien. Mijn man hield een

adresregister, dat steeds op zijn lessenaar lag. Het adres van zijn neef zal er zeker in voorkomen.

Mevrouw Middleton verliet het vertrek.

Zoodra de beide mannen alleen waren, zeide Raffles op zachten toon:

— Ik geloof dat het scherm is opgehaald voor het laatste bedrijf van het drama, zeide Charly. Ja, Edward, en daarin zal waarschijnlijk Arthur Bryan de hoofdrol vervullen, want als jouw redeneering juist is, dan moet hij de dader zijn! Maar het motief?

— Vraag je daar nog naar? riep Raffles uit. Het motief is haat en jaloezie! Het is duidelijk dat die Bryan waanzinnig verliefd is geworden op die duivelin en dat hij in de veronderstelling verkeerde, dat alleen zijn oom hem in den weg stond! Hij is waarschijnlijk dol van woede geworden, toen hij dien avond op een of andere wijze ontdekt heeft, dat Middleton uit ging met de vrouw die hij begeerde. De rest weten wij. Hij heeft zich naar het restaurant in Soho begeven, of liever, hij is het paar gevolgd, dat zich daarheen begaf, en toen zijn vermoedens bewaarheid werden heeft hij gezworen, dat hij zich zou wreken. Hij is teruggekeerd en langs de brandtrap en vervolgens over het balkon het cabinet particulier binnengedrongen, waar hij wist dat zijn oom en diens gewaande minnares zich bevonden. Er is een heftig tooneel gevolgd — en dat was de ruzie welke de kellners op de gang, natuurlijk gedempt door de tusschendeur en het gordijn, hebben gehoord. Toen de voetstappen naderden van Rolfe, heeft Bryan, die niet gezien wilde worden, om redenen die hemzelf maar al te goed bekend waren, zich achter het raamgordijn verborgen. Daar heeft hij geruimen tijd gestaan, afwachtende tot de lucht hier veilig zou zijn, en daarom keek, volgens de getuigenis van den kellner Madge Goddin zoo verschrikt naar het gordijn!

— Zoo zal het zich hebben toegedragen Edward! riep Charly uit. Na deze ruzie is de woede van den medeminnaar zeker nog toegenomen. Hij heeft zich in hinderlaag gelegd, en toen de auto was weggereden, is hij er achter opgesprongen en heeft zijn ongelukkigen oom door het achterraampje doodgeschoten.

Op dit oogenblik trad mevrouw Middleton weder binnen.

Zij had een klein papiertje in de hand, hetwelk zij Raffles toestak met de woorden:

— Dit is het adres van Arthur Bryan, mijnheer — Coventry Cross 71.

Raffles nam het papiertje aan, stak het in zijn zak en zeide:

— Ik dank u, mevrouw. Wij willen u thans niet langer ophouden, en wij kunnen niet anders doen, dan u de kracht toewenschen om uw leed te dragen.

De ongelukkige vrouw knikte de beide gewaande detectiven zwijgend toe en enkele oogenblikken later stonden Raffles en Charly weder op straat.

— Wat nu? vroeg de jonge man, terwijl hij Raffles vragend aankeek.

Deze dacht even na en zeide toen:

— Eerst de moordenaar! Hij gaat voor! Die mijnheer Arthur Bryan moet een echte gentleman zijn, dat hij een onschuldige in zijn plaats in de gevangenis laat zuchten. Maar het ergste van alles is, dat die vrouwelijke demon dit alles op haar geweten heeft. Maar ook zij zal haar straf niet ontgaan.

HOOFDSTUK IX.

Gerechtigheid.

Raffles onderzocht den inhoud van zijn zakken en toen dit onderzoek blijkbaar naar zijn tevredenheid was uitgevallen, wenkte hij een huurauto.

— Naar Coventry Cross 71! riep hij den chauffeur toe, toen de wagen stilstond.

De rit duurde ongeveer een half uur.

Toen stond de auto stil voor een vrij groot, fraai gelegen huis.

De beide mannen stapten uit en Raffles zeide tot den chauffeur:

— Wacht maar even — wij komen waarschijnlijk aánstonds terug.

De twee mannen liepen over het smalle tuinpad en onder het loopen wierp Raffles onwillekeurig een blik op de vensters van den voorgevel.

— Ik geloof zoo waar dat onze man daar voor een raam op de tweede verdieping staat, zeide Raffles op zachten toon. Neen Charly — je kijkt te laat, hij is al weet weg!

— Heeft hij ons gezien?

— Dat geloof ik wel.

— Als hij dan maar geen argwaan koestert.

— Laat hem argwaan koesteren — hij kan ons nu toch niet meer ontsnappen! riep Raffles uit.

Hij trok aan de bel, en even later werd de deur geopend door een dienstmeisje, dat de twee mannen eenigszins verwonderd aankeek en daarop vroeg:

— Wat is er van uw verlangen, heeren?

— Is mijnheer Bryan thuis? vroeg Raffles.

— Dat geloof ik wel, mijnheer. Wees zoo goed mij uw naam te noemen, dan zal ik uw bezoek even gaan aankondigen.

Reeds maakte het meisje aanstalten om zich te verwijderen, toen Raffles haastig zijn hand op haar arm legde en zeide:

— Doe dat niet, lief kind! Wij willen mijnheer verrassen! Breng ons maar alleen naar zijn kamer, dat is voldoende.

— Zooals gij wilt, heeren.

Het jonge meisje ging de trap op, gevolgd door de beide bezoekers, en bracht hen tot dicht voor een deur, die uitkwam op een vrij breede gang.

— Ziezoö, dien ons nu maar even aan, zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij zich gereed maakte om dadelijk na het meisje binnen te treden.

Het dienstmeisje klopte en zeide:

— Mijnheer Bryan, hier zijn twee heeren om u te spreken!

— Ik ben niet te spreken! klonk een stem van binnen.

— Het geldt een dringende zaak, mijnheer, liet nu de heldere stem van Raffles zich hooren.

— Wat wilt gij en wie zijt gij? klonk opnieuw de stem, die een dofven klank leek te hebben.

— Dat zullen wij wel aanstonds mededeelen! antwoordde Raffles, terwijl hij de hand op de kruk van de deur legde.

Hij wilde haar omdraaien, maar de deur was gesloten!

Dadelijk had Raffles zijn bos loopers ter hand en begon het slot te bewerken, maar dit ging zeer moeilijk, want aan de binnenzijde scheen de sleutel er op te steken.

— Wat doet gij, mijnheer? riep het dienstmeisje verschrikt uit.

— Ik tracht, ondanks het verbod van mijnheer Bryan, binnen te treden, antwoordde Raffles haastig, op zacht fluisterenden toon. Wij zijn van de politie mijnheer Bryan is een groote misdadiger!

Terwijl hij aan het slot bezig was, verhief Raffles n stem weder en riep:

— Wilt gij de deur openen of niet?

— Neen! Ik kan nu geen bezoeken ontvangen! Zeg mij maar door de deur wat gij van mij wilt!

— Als gij het dan weten wilt — wij komen u arresteren! Doe onmiddellijk open, of wij trappen de deur in! riep Raffles op luiden toon.

Een doffe kreet liet zich daarbinnen hooren.

Toen klonk een half-gesmoorde stem, die riep:

— Mijn voorgevoel heeft mij niet bedrogen! Nu, een weinig vroeger of later...

De zin werd niet afgemaakt, daarbinnen klonk het geluid van een lade, die werd opengetrokken en weer dichtgeschoven werd.

— Wij moeten naar binnen! riep Raffles uit. Hij heeft iets vreeselijks in den zin! Laten wij ons beiden op het paneel werpen — ik kan de deur niet open krijgen — hij heeft er waarschijnlijk grendels op geschoven!

Met vereende krachten wierpen de twee mannen zich op het paneel, dat kraakte, maar nog niet bezweek.

Zij namen opnieuw een aanloop en wierpen zich uit alle macht tegen de deur.

Ditmaal spleet het paneel met luid gekraak — maar tegelijkertijd klonk binnen in de kamer het geluid van een schot, gevolgd door een dofven slag.

Raffles slaakte een kreet en rukte met beide handen

de brokstukken van het paneel uit de sponning.

Het dienstmeisje stiet een luiden gil uit en wees, bleeker dan de dood, op een lichaam, dat ruggelings op het blad van een schrijftafel was neergestort.

Een ijle, lichtblauwe rook hing in het vertrek en nog rookte de repeteer-pistool, omklemd door de hand van den man, die daar bewegingloos op de schrijftafel lag.

Haastig stapten Raffles en Charly achtereenvolgens door het gat in de deur en snelden op het beweginglooze lichaam toe.

Sidderend bleef het dienstmeisje voor de opening in de deur staan, zachtjes kreunend en hare handen wringend.

De beide mannen tilden het lichaam op, en legden het behoedzaam op een breede rustbank dicht bij het raam.

Uit de borst van den man stroomde een dun straaltje donkerrood bloed.

Snel knoopte Raffles jas en vest los, en rukte het overhemd open.

Maar dadelijk richtte hij zich weer overeind.

— Hij heeft zichzelf gevonnist, zeide hij met gesmoorde stem. De kogel is recht door het hart gegaan.

Charly was naar de schrijftafel getreden en had er een blaadje papier afgenomen, waarop haastig met potlood eenige woorden waren geworpen.

Hij stak het Raffles, na het gelezen te hebben, zwiingend toe.

Het blaadje papier bevatte de volgende weinige woorden:

„Ik deed het om haar. Het leven is nu waardeeloos voor mij. In de linkerlade van mijn schrijftafel kan men het verhaal van mijn lijden vinden.“

Langzaam trad Raffles naar het schrijfbureau, trok de aangeduide lade open en nam er een dik in zwart linnen gebonden schrift uit, dat voor ongeveer een derde deel was volgeschreven.

Hij bladerde er slechts even in, en legde het toen met een zucht weder neer.

— Het is juist zooals wij vermoedden, zeide hij op zachten toon. Een ongeneselijke, krankzinnige liefde voor een onwaardige vrouw, een van die verliefdheden, die reeds zoo ontzettend veel onheil hebben gesticht. Als die ongelukkige rijk was geweest, maar dan ook zeer rijk, dan hadden de zaken misschien een gansch anderen keer genomen. Misschien was hij wel zoo dwaas geweest om haar zijn hand aan te bieden — en

zij zou zeker niet gearzeld hebben, die aan te nemen. Nu hij arm was, bracht hem dit den dood — hem en zijn rampzaligen oom!

Hij trad nogmaals op het lijk toe, wierp een blik op het gelaat, waarover een trek van diepe smart lag en beiden verlieten weder het vertrek, op dezelfde wijze als waarop zij waren binnentreden.

Het dienstmeisje stond nog altijd met strak gelaat en onbeweeglijk naar het doode lichaam te staren.

Raffles legde haar vriendelijk de hand op den schouder en zeide zachtjes:

— Ga uw meesteres waarschuwen, en zeg haar wat hier gebeurd is. Want ik denk wel dat mijnheer Bryan hier op kamers woonde nietwaar? Wij gaan nu aanstonds naar Scotland Yard, en zullen daar rapport uitbrengen. In de kamer mag volstrekt niets worden aangeroerd. Ik heb alle laden van de bureaux gesloten — hier zijn de sleutels, die gij aan uw meesteres moet ter hand stellen. Zij mag ze alleen aan den commissaris van politie afgeven.

Het meisje verwijderde zich als een slaapwandelaarster en de twee mannen daalden de trap weder af en verlieten het huis, waar zoeven het geheimzinnige drama zulk een tragische ontkenning had gevonden.

De auto stond nog te wachten.

Raffles stond een oogenblik met de kruk van het portier in zijn hand in gepeins, en daarop zeide hij op zachten toon tot Charly:

— Het dagboek van den moordenaar loopt tot gisteren — ook de vreeselijke daad is er in beschreven. Als de politie dit vindt, is het natuurlijk ruimschoots voldoende om den beklagenswaardigen Rolfe onmiddellijk op vrije voeten te doen stellen. De getuigenis van den kellner van „The Golden Horse” en van het dienstmeisje zal de rest wel doen!

— En als de politie iets nadere omtrent ons beiden wil weten? vroeg Charly.

Raffles haalde de schouders op.

— Wij hebben geen namen genoemd, en Scotland Yard zal denken, dat wij particuliere detectives waren, die voor eigen rekening werken. Scotland Yard kan trouwens denken wat zij verkiest! Maar kom nu — wij willen nu trachten Madge Goddin in handen te krijgen — ofschoon zij voor zoover ik weet geen enkel feit heeft gepleegd, dat volgens de Engelsche wet strafbaar is. Zij heeft zich ongetwijfeld onder valsche voor-

wendseis in het huis van Middleton weten in te dringen, maar ik betwijfel of dat strafbaar is!

— Maar mijn hemel — zij had den ouden Middleton toch naar een afgelegen plaats willen lokken om hem het geld af te zetten! Noem je dat dan niet strafbaar?

— Ongetwijfeld, Charly! hernam Raffles glimlachend. Maar wie zal bewijzen, dat zij dat wilde doen? Dacht je soms dat mijn getuigenis voldoende zou zijn? Ik ben de eenige die de afspraak gehoord heb, en met een enkelvoudige getuigenis houdt de wet, noch hier, noch elders rekening — en terecht! Neen, met iets dergelijks behoef ik bij de politie natuurlijk niet aan te komen. Madge Goddin zou mij uitlachen, en eenvoudig alles ontkennen. En de politie zou haar moeten laten gaan, want er zijn geen bewijzen hoegenaamd, en zij heeft aan het plan, indien het al bestond, niet eens een begin van uitvoering kunnen geven!

— Ik moet je wel gelijk geven, Edward! zeide Charly met een diepen zucht. Maar waarom moeten wij dan die vrouw eigenlijk nog bestrijden?

— Ik wil haar minder bestrijden, dan door haar op het spoor van dien vervloekten Nicholson zien te komen! hernam Raffles.

— Je weet haar adres niet eens!

— Dat heeft zij natuurlijk op Scotland Yard moeten opgeven, en daar zal men niet weigeren het mij mede te deelen, als ik mij legitimeer als particulier detective!

Met den voet reeds op de treeplank riep Raffles den chauffeur toe:

— Rijdt ons aanstonds naar Scotland Yard, en zoo vlug als je kunt!

Toen de beide vrienden gezeten waren, vervolgde Raffles:

— Wij moeten een weinig haast met de zaak maken, want als het bekend wordt, wat er zoeven gebeurd is en de bladen publiceeren berichten, dan zou Madge Goddin wel eens in vrees kunnen verkeeren, dat zij toch nog bij de zaak betrokken zou worden en het harenpad kiezen!

De auto bracht de twee mannen binnen een kwartier naar het hoofdbureau van politie en het kostte Raffles inderdaad weinig moeite om zich het adres van Madge Goddin te laten geven, die dit inderdaad aan de politie had moeten mededeelen.

Zij bleek haar intrek te hebben genomen in een pension, op nauwelijks tien minuten rijdens van Scotland Yard gelegen.

De beide vrienden stapten uit en weer moest de chauffeur wachten.

Raffles belde aan, en vroeg aan den ouden huis-knecht, die hem de deur opende:

— Woont Miss Goddin hier, goede vriend?

— Miss Goddin? Nooit van gehoord! antwoordde de man verbaasd.

— Hoe kan ik mij zoo vergissen! riep Raffles met gefronst voorhoofd uit. Ik bedoel Conny Warren!

— Dat is wat anders, mijnheer! Ja, die woont sedert een paar dagen bij ons!

— Is zij nu thuis?

— Ja, maar ik weet niet of zij u kan ontvangen, want zij heeft reeds bezoek!

Raffles wisselde een snellen blik met Charly die terzijde was blijven staan.

— Damesbezoek? vroeg de Groote Onbekende.

— Neen, het is een zeer oude heer, met prachtig wit haar en een langen witten baard — een dokter geloof ik!

— Wel, wel — een dokter! Hoe ziet die dokter er uit? Is hij zeer groot?

— Ja, mijnheer — hij is zeker boven de gewone lengte!

— Hoe zijn zijn oogen? Donker — met een groenige tint?

— Ja juist mijnheer! Maar als gij hem kent — waarom zoudt gij dan niet naar boven gaan? vroeg de oude bediende.

— Dat zullen wij zeker doen, goede vriend — maar wij zullen eerst wat gezelschap gaan halen!

Snel wendde Raffles zich tot Charly, en zeide op zachten toon:

— Houdt hem hier zolang aan de praat — ik ga een paar agenten halen! Ik geloof dat het schoonste oogenblik van mijn leven staat aan te breken.

Tot verwondering van den ouden bediende snelde Raffles weer weg en het duurde niet lang, of hij had een viertal agenten van de straat gehaald, die hij ten eerste had verheugd met de mededeeling, dat zij, als zij wat schrander optraden, binnen een half uur een zeer hooge premie konden verdienen.

Natuurlijk had hij gebruik moeten maken van zijn detective-penning.

Toen hij met de vier stoere ordebewaarders terugkeerde, stond Charly nog steeds met den ouden bediende te praten.

Deze keek zeer verwonderd, toen hij Raffles met de

vier agenten zag terugkeeren, en hij wilde iets vragen, maar Raffles legde hem aanstonds het zwijgen op en zeide snel en bevelend:

— Breng ons dadelijk naar de kamer van Miss Warren. Zij zal ook wel een slaapkamer hebben?

— Ja mijnheer, die is naast haar zitkamer gelegen.

— Is er een verbindingsdeur?

— Ja!

— Heeft de slaapkamer een balkon?

— Ja!

— Het kon niet mooier! Vooruit mannen — binnen tien minuten kan de premie u zijn!

Voorafgegaan door den bediende gingen de zes mannen een trap op, op hun teenen sluipend, totdat hun grijze aanvoerder stilhield, die nu zelf wel begreep, dat de schoone huurster iets op haar kerfstok moest hebben, en fluisterend zeide:

— Deze kleine dwarsgang heeft een raam aan het einde, dat uitkomt op het balkon van de slaapkamer.

— Uitstekend. Dan gaan twee mannen over het balkon de slaapkamer binnen en vatten post bij de tusschendeur. Zoodra ik fluit komen zij binnen en liefst gewapend! Wij hebben met een sterke tegenpartij te doen!

Twee agenten, door Raffles aangewezen, slopen de zijgang in, kropen door het raam en verdwenen uit het gezicht.

De overigen volgden de hoofdingang, zoo zacht mogelijk loopend, totdat zij stilstonden voor een breede, wit gelakte deur.

— Is het hier? vroeg Raffles fluisterend. Opgepast dan! Ik ga alleen binnen door den bediende aangediend en als ik in de handen klap voegt gij u dadelijk bij mij.

Charly en de overige agenten drukten zich dicht tegen den muur, Raffles en de bediende gingen eenige schreden terug en gingen toen luid praten om geen argwaan te geven.

De bediende klopte aan en zeide met luide stem, volgens instructie, welke Raffles hem gegeven had:

— Neem mij niet kwalijk, Miss Warren, daar is een heer die u dringend verlangd te spreken.

— Zijn naam? klonk een vrouwenstem daarbinnen.

— Arthur Bryan!

Een oogenblik werd er daarbinnen gefluisterd en toen klonk dezelfde stem weder:

— Verzoek mijnheer hier te komen!

De deur ging open en Raffles trad het vertrek binnen.

Madge Goddin, die den bezoeker een paar schreden tegemoet wilde gaan, deinsde terug, alsof zij door een slang gestoken was en riep, toen zij den vreemdeling zag:

— Wat heeft dat te beteekenen? Wie zijt gij? Wat wilt gij hier?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar hield zijn blikken onafgebroken gevestigd op den man, die dicht bij de tusschendeur stond en dien hij ondanks zijn uitstekende vermomming aan zijn lengte en aan de eigenaardige kleur van zijn oogen aanstonds herkend had.

Toen wendde hij zich tot de jonge vrouw en antwoordde spottend:

— Wat dit beteekent? Een goede grap! Wie ik ben? Van de politie! En wat ik hier wil? Gindschen heer, uw medeplichtige arresteeren!

En tegelijkertijd klapte Raffles krachtig in de handen.

De deur vloog open en Charly en de twee agenten stormden het vertrek binnen!

Met een gebrul als van een wild dier vloog de man met den witten baard naar de tusschendeur, maar Raffles was hem voor.

Het fluitje snerpte, de deur ging open en twee reusachtige agenten stonden op den drempel, met opgeheven revolvers.

Als een in het nauw gedreven stuk wild stond de

grijsaard in het midden van het vertrek, met gebogen rug en van haat fonkelende oogen.

Met een enkele sprong was Raffles bij hem en vlug als de gedachte rukte hij hem pruik en baard af, hief deze zegevierend in de hoogte en zeide, zich tot de agenten wendend:

— Mag ik het genoeg hebben, u professor Josef Nicholson voor te stellen, op wiens aanhouding een premie van 500 pond sterling is gesteld?

Nicholson uitte een gebrul als van een gewonden stier en tastte naar zijn zak.

Maar vlug als het weerlicht greep Raffles zijn pols in zijn ijzeren vuist — en voor Nicholson goed wist wat er met hem geschiedde, was hij in de boeien geklonken.

Als bij onderlinge afspraak slaakten alle agenten een kreet van bewondering.

Iets dergelijks hadden zij nog nimmer gezien!

Raffles maakte een kleine buiging, als om zijn dank te betuigen voor deze naïeve hulde en zeide toen:

— Breng hem nu maar weg, en ook die vrouw daar-ginds, want zij is zijn medeplichtige en als de politie haar verleden eens goed nagaat, zal zij daar nog wel een en ander in vinden, dat nog gestraft moet worden! Maar houdt dien schurk goed in het oog, want hij is slim, zeer slim — bijna zoo slim als John Raffles!

En met deze woorden verlieten de Groote Onbekende en Charly het vertrek nog vóór de agenten hen hadden kunnen dankzeggen!

De volgende aflevering (No. 280) bevat:

Het Geheim van den Toreador.

